

**BEELD
VAN EEN
GELOOFS-
GEMEENSCHAP**

**VRANGENDAEL
SITTARD**

50 JAAR PAROCHIE CHRISTUS' HEMELVAART-H. JOSEPH

INHOUD

Inleiding <i>door Ren Lantman</i>	5
Hoofdstuk Verleden	
Ontstaan en voortbestaan <i>RL</i>	8
Op zoek <i>door Monique en Hans Fraats</i>	9
Fusieparochie	10
Een kerk te ver... <i>door Jac Peeters</i>	10
Herinneringen aan Stadbroek - collage	11
Jubilea pastoors en pastoraal werk(st)ers <i>RL</i>	12
Terugblik <i>door pastoor Verhagen</i>	13
Materieel erfgoed <i>RL</i>	14
Collage	15
Hoofdstuk Heden	
Visie <i>RL</i>	18
Geborgen in Gods hand - tekst bij uitvaart Wiel Meertens <i>door Marianne Boselie</i>	19
Kijk op kerk visie van pastoor Meertens	20
Wat ons bezielt <i>door Meindert Muller</i>	24
Vieren van het geloven <i>RL</i>	26
Herdenken <i>door Zr. Maria Magdalena Brose</i>	27
Zo ervaar ik onze parochie <i>door Els Zits</i>	28
Geloofsbelijdenis <i>door Joost Revenich</i>	28
Anekdote rond de doop <i>door Paula Walschot</i>	29
De liturgiewerkgroep, een beleving <i>door de liturgiegroep</i>	30
Collage van speciale diensten	31
Vieren verrijkt met leren <i>RL</i>	32
Op weg naar het vormsel <i>door Elly Bus</i>	33
Mijn beleving bij Vrangendael <i>door Irene van der Pas</i>	33
Dienstbaarheid aan de gemeenschap en daarbuiten <i>RL</i>	34
Diaconie <i>door Gerard Beckers</i>	35
Gastvrijheid, muzikaliteit en creativiteit <i>RL</i>	36
Dag van het Kerklied <i>door Theo Ronden</i>	37
Weten en ervaren <i>door Ineke Engelen</i>	38
Van het westen naar het zuiden naar? <i>door Fèléne Leentjens - Kurstjens</i>	39
Structuur <i>RL</i>	40
Herinneringen <i>door Marjatta Touw</i>	41
Aan de vruchten kent men de boom <i>RL</i>	42
Bezoek uit Weissenfels <i>door Paula Walschot</i>	43
Hoofdstuk Toekomst	
Bezinning, meningsvorming en beleid <i>RL</i>	46
Spirituele gemeenschap <i>RL</i>	46
Missionaire gemeenschap <i>RL</i>	46
Samen delen wat er toe doet in het leven <i>door Elly Bus</i>	47
Gastvrije gemeenschap en Communicatieve gemeenschap <i>RL</i>	48
Kathedraal of schuilplaats Zomaar een dak boven wat hoofden <i>door Jan Wetzeler</i>	49
Vrangendael <i>door Peer Boselie</i>	50
Het kruis: verticale en horizontale lijnen <i>RL</i>	51
Meningsvorming <i>RL</i>	52
De ezels van Palmpasen <i>door Meindert Muller</i>	53
Opnieuw: visie en beleid <i>RL</i>	54
Indeling parochie Vrangendael en plattegrond	56
Organisatiestructuur parochie Vrangendael	57
Werkgroepen en medewerkers in de parochie eind 2012	57
Overzicht Pastores van de parochie Vrangendael en jubilea in de parochie	58
Jaarprogramma 50 jaar parochie Vrangendael	59

INLEIDING

Het 50 jarig bestaan van de parochie Christus Hemelvaart – H. Joseph te Sittard is feestelijk gevierd en afgesloten. Gedurende het hele jaar 2012 zijn een aantal activiteiten in en rond het kerkgebouw georganiseerd, die een beeld van de gemeenschap vormen. Een geloofsgemeenschap, die haar geloven uitdrukt in het gezamenlijk vieren en vanuit dit geloven van dienst wil zijn in de samenleving.

Geen wonder, dat er onder ons geweest zijn, die de ervaring en beleving van dit jaar op een of andere manier willen vasthouden. De jubilea van Vrangendael hebben een rijke oogst voortgebracht op het gebied van geschriften en boekwerkjes, die verslag willen zijn van de situatie van de parochie en haar parochianen op dat moment. Ze zijn een geheugensteuntje en een inspiratie op de verdere weg van een geloofsgemeenschap in deze tijd.

Bij gelegenheid van het 25-jarig jubileum van de parochie Christus' Hemelvaart verscheen onder redactie van Fons Litjens *Een monumentje*, ook bedoeld als een verbinding tussen de parochianen van het eerste uur en de 'nieuwkomers', van wat langzamerhand een streekparochie is geworden. Een deftig boek, verluchtigd met de foto's van de wijk in opbouw en van alle pastoors, pastorale werkers en medewerkers van die jaren. En natuurlijk van de kerk in dagelijkse en feestelijke tooi. Bescheidener was de speciale uitgave *Er is meer* ter gelegenheid van 40 jaar Vrangendael, verschenen in juli 2005, met een aantal bijdragen van auteurs die allen op hun manier op dat moment met hart en ziel aan de parochie zijn verbonden. Wijs geworden door de jaren heen, straalt dit boekje optimisme en vertrouwen uit.

We zijn weer tien jaar en een fusie verder. Met de activiteiten van dit jubileumjaar heeft de parochie laten zien, dat zij krachtig genoeg is om velen van binnen en van buiten te binden op velerlei gebied. Dat verdient een krachtige uitgave, met fotomateriaal, dat soms meer zegt dan woorden. Maar achter die activiteiten wil dit gedenkschrift vooral een beeld geven van een geloofsgemeenschap, zoals ze wil zijn, en op haar beste en feestelijke dagen ook is. Te midden van alle verwickelingen daarom niet alleen een terugblik op de laatste 25 jaar, maar ook stippelijntjes gezet op weg naar de toekomst van een kerk, midden in een veranderende samenleving. In het vertrouwen, dat het de moeite waard is om in deze tijd ter plaatse het geloven te vieren, er uit te leven en er in te delen.

Ter gelegenheid van het 50-jarig jubileum is in juli 2012 de uitgave *Vreemdeling in Vrangendael* van de hand van Menno Smit geschreven en aangeboden. Het geeft een goede impressie van de opbouw van de wijk gedurende de jaren, de plaats van de kerk in de wijk, en de beleving van een parochiaan en wijkbewoner van het eerste uur. Het bevat ook veel mooie en veelzeggende illustraties. Dit nu samengestelde gedenkboek is een aanvulling, gezien vanuit het perspectief van de geloofsgemeenschap zelf en haar eigen dynamiek, met het accent op de laatste periode van 25 jaar. Een beeld van de gemeenschap, zoals ze nu functioneert en haar idealen probeert vorm te geven. Voor de actuele informatie en verslaglegging kan men trouwens altijd terecht op de website van de parochie: www.vrangendael.nl !

Om tot uitdrukking te brengen, dat wij samen die gemeenschap vormen, heeft iedereen de gelegenheid gehad aan dit boekwerk mee te schrijven. Het gaf verschillende parochianen de gelegenheid om over een langere periode terug te kijken. Wij hebben hun bijdragen verwerkt in kadertjes tussen de hoofdtekst of achterin. Enkele zakelijke gegevens zijn achterin opgenomen.

VERLEDEN

ONTSTAAN EN VOORTBESTAAN

Omzien in verwondering. Het jubileumjaar heeft aanleiding gegeven om ons weer op onze eigen geschiedenis als parochie te bezinnen. Niet alleen in geestelijke, maar ook in materiële zin. Architect Han Westerlaken, uitgenodigd in het kader van de monumentendag 2012, gaf ons in zijn lezing een frisse kijk op het kerkgebouw, waar wij zondags als vanzelfsprekend binnenkomen. Achter de 'stoeltjeskerk', zoals ze in de volksmond dikwijls werd genoemd, zit niet alleen het idee om de gelovigen dichter bij het liturgisch centrum te betrekken. In de vormgeving wordt ook een gestalte van kerk- zijn zichtbaar, de wijze waarop de gelovigen in de oudheid samenkwamen; rond lessenaar en tafel, met een belangrijke plaats voor de doopvont. Die vorm verbindt ons met de oude christelijke tradities van huiskerk en basilica. Deze bouwvorm heeft onze liturgie mee geïnspireerd en een eigentijdse uitdrukking gegeven. Vanuit de samenleving komen we bijeen om te bidden, te vieren en opnieuw onze opdracht naar buiten toe te verstaan.

De kerk werd gebouwd ten tijde van het Tweede Vaticaans Concilie, waarin o.a. de volkstaal in de liturgie werd ingevoerd. Dit gaf vele mogelijkheden tot participatie van leken in de vieringen, waarvan in Vrangendael optimaal gebruik werd gemaakt. De zorg voor een aansprekende, Nederlandstalige liturgie is tot op heden een rode draad in haar geschiedenis gebleven. De aanhoudende inspanningen tot de organisatie van gezinsvieringen en kindernevendienst, zorg voor de scholing van lectoren, plaatsbepaling van koor, cantores en orgel- en pianobegeleiding getuigen hiervan. Ook aan de schoonheid van de liturgie is gedacht en vormgegeven door bloemsierkunst en andere vormen van opluistering van de diensten. Maar zonder galm of zelfgenoegzaamheid – letterlijk bijna zonder wierook of wijwaterkwast – om het accent te leggen op de gemeenschap, die hier samen is om 'recht voor God te staan' en in het voetspoor van Jezus Christus haar geloven te belijden en te vieren met het oog op dienstbaarheid aan de samenleving. Een liturgie, die haar voortzetting en inspiratie vindt in tal van activiteiten van vrijwilligers ten behoeve van concrete projecten van catechese, diaconie en gemeenschapsopbouw.

Maar er is ook heel wat veranderd. De bouw van de kerk viel samen met de stedelijke ontwikkeling van Sittard, een uitbreiding van de stad in oostelijke richting. Er werd binnen de toen nog vrij homogene katholieke bevolking van Limburg aan een nauwe samenhang tussen parochie en wijk gedacht, en op de kaart werden in het verlengde van de bestaande ordening nieuwe parochiegrenzen getekend. Het optimisme van Vaticanum II over de plaats van de kerk in de samenleving was een steun in de rug. In de beginjaren was de kerk in de wijk actief o.a. door de oprichting van de Oase als centrum van ontmoeting en ontspanning. Tegelijk was er van meet af aan oecumenisch contact met de protestantse gemeenschap van Sittard, die in de Johanneskerk een nieuwe uitbreiding vond. De vanzelfsprekendheid, dat praktisch iedere wijkbewoner ook een parochiaan zou zijn, is echter in de loop van de jaren weggevallen, hoewel er tot op heden verbindinglijnen met het wijkplatform bestaan. Welke verklaring men ook wil geven, feit is dat de lokale geloofsgemeenschap heden ten dage teruggeworpen wordt op eigen kracht en cohesie. Dat geldt voor de hele Nederlandse situatie. Al heeft het kerkgebouw van Vrangendael tot op dit moment langer standgehouden dan het winkelcentrum aan de overkant, dat onlangs tot verdriet van de buurt gesloopt is.

Op zoek...

Als twee jong volwassenen met huwelijksplannen gingen Hans Fraats en Monique Bindels in 1968 op zoek naar een mooie bouwplaats om daar ons huis te laten bouwen en er na ons huwelijk een gezin te stichten. We kwamen toen voor het eerst in contact met Vrangendael, dicht bij de oude ambachtsschool Pastoor Jacobs in Sittard waar Hans een aanstelling als leerkracht had gekregen. Voor Monique was, in onze ogen van toen, enige tijd naar een Brunssumse lagere school reizen geen probleem. We wilden kinderen en de taak van de moeder was hoofdzakelijk de zorg voor het gezin.

Al snel na onze trouwdag in 1970 werden we actief in de parochiegemeenschap. Hans bezocht de nieuwkomers in de parochie met folders over de kerk en de wijk. Hij maakte er een persoonlijke ontmoeting van door in gesprek te gaan met de bewoners. Monique werd betrokken bij gezinsdiensten, Sinterklaasbezoeken en vele clubs voor de kinderen die in deze kinderrijke wijk rondrenden. De gezinsdiensten werden voorbereid tijdens een bijeenkomst bij pastoor Heuvelmans thuis. Ze waren altijd zeer inspirerend voor alle betrokkenen. Van de twee scholen in de wijk kwam eens in de maand een klas aan de beurt om onze dienst vorm te geven in de zondagse viering. Na een lange periode haakten de scholen toch af en gingen wij over naar kinderpastoraat in de vorm van kindernevendiensten. Wekelijks was er voor de jeugd een viering in het kerkzaaltje waarbij het niveau werd aangepast aan de kinderen. Na de lezingen en de preek kwamen we terug de kerk in, om gezamenlijk de viering verder te volgen.

Na een mooie periode in Vrangendael zijn we naar Limbricht verhuisd, maar we zijn onze kerk in Vrangendael trouw gebleven. De saamhorigheid van de parochiegemeenschap, de belangstelling voor elkaar, het samen kerk zijn, bleven wij vinden in de geloofsgemeenschap in Vrangendael.

Nu wonen we al enige jaren in Berg aan de Maas en zijn beiden gestopt met lesgeven. We hebben in verschillende werkgroepen, waar we nu lid van zijn, een mooie besteding van onze vrije uren gevonden. De wekelijkse samenkomst in goed verzorgde vieringen, die ons aanspreken, geeft ons steeds weer het gevoel van thuiskomen.

Monique en Hans Fraats

FUSIEPAROCHIE

In 1998 werd besloten de naburige kerk van de H. Joseph in Stadbroek te sluiten. Parochianen, die niet of nauwelijks in de besluitvorming waren meegenomen, werden hierdoor overvallen. Men voelde zich niet gekend, en niet gehoord. Wiel Meertens wist in de laatste viering de menselijke gevoelens op te vangen en te verwoorden. Zijn woorden “Er vloog een vlinder langs...” zijn in het hart gesloten. Een werkgroep onderzocht de mogelijkheden van de parochie om zich als geheel elders aan te sluiten, en daarin is veel geïnvesteerd; uiteindelijk vond men bij Vrangendael men een positief en gastvrij onthaal. Ook werd gesproken over het inrichten van een stiltecentrum in Stadbroek, maar dit is er niet van gekomen.

Een fusie biedt altijd nieuwe kansen en mogelijkheden, maar er zijn ook pijnpunten. De kerk, waarin zoveel herinneringen liggen aan het samen bijeenkomen, aan doop, rouw en trouw van familieleden en geliefden, bestaat niet meer. Genoeg redenen voor een aantal mensen uit Stadbroek om voorgoed af te haken. Het kader van de H. Joseph-parochie was op haar beurt vertrouwd met de vernieuwing van Vaticanum II en gaf daar ook voor de eigen parochie gestalte aan o.a. in een grote inzet van vrijwilligers. De wijk zelf kende een bloeiend verenigingsleven. Binnen een gemeenschap groeit een bepaalde cultuur van omgaan met elkaar, en het heeft enige tijd geduurd, voordat de kaders elkaar in de fusie gevonden hebben. En er is altijd oog gebleven voor de verscheidenheid, want in het jubileumjaar is “40 jaar H. Joseph, overgang van rectoraat naar parochie” nog op gepaste wijze gevierd. Vanuit Stadbroek hebben een aantal beelden en afbeeldingen hun plek gevonden in de kerk, en dat is een verrijking van de parochie als geheel gebleken.

In een krimpende kerk gaan de fusieprocessen onvermijdelijk door. Zo heeft de parochie zich actief ingezet in besprekingen met de parochies van Broeksittard en Overhoven. Op het moment van afsluiting van dit gedenkboek gaan de gesprekken met Broeksittard door, de parochie Overhoven maakt inmiddels deel uit van het cluster binnenstad Sittard.

Een kerk te ver . . . ?

Met de sluiting van de kerk van Stadbroek nog vers in het geheugen bleef ik met een flinke kater zitten. Ik was niet de enige die zich in de steek gelaten voelde. Wat ook stak was dat de buurparochies niet op ons zaten te wachten. Ja, in Vrangendael waren we welkom. Maar dat was voor velen toch een kerk te ver. Net als St. Joseph, die ons altijd voor de kerk welkom had geheten en net als de heilige Barbara die trouw over ons gewaakt had tijdens de vieringen, verdween iedereen. We verloren elkaar uit het oog. Joseph leek van de aardbodem verdwenen. Boze tongen beweerden zelfs dat hij van ellende maar weer naar Egypte gevlucht was. Berbke was blijkbaar aan het zwerven geraakt. Want soms werd ze even gezien: in een museum, in een harmoniezaal, in een andere kerk en zelfs in een abdij.

Na verloop van tijd vond ik zelf de weg naar Vrangendael, voorzichtig en met moeite. Het bleek toch niet zo veel anders te zijn dan in Stadbroek en er waren al bekenden. Het koor klonk vertrouwd, de ziekdienst had de overstap gewaagd en ook V en O was er al. Zo maar ineens was ook Berbke er weer. Vanuit een biechtstoelnis blikte ze nu de kerk in, stralend als vanouds. Het voelt goed. En ook St. Joseph kwam onverwacht terug. Na jaren neemt hij de plek weer in, die hij in Stadbroek altijd had gehad. Langzaam komt het vertrouwde gevoel terug. Heeft de tijd zijn werk gedaan of komt het door het gezelschap van Joseph en Barbara? In het jubileumjaar hebben we daags voor Sint Joep ons eigen jubileumpje gevierd: 40 jaar officieel parochie. Met veel Stadbroekers bekeken we de oude foto's. Herinneringen werden opgehaald. Er werd genoten en gelachen. Even nog eens lekker ouderwets bij elkaar zitten. Vervolgens de blik weer vooruit en weer een beetje meer thuis.

Jac Peeters

HERINNERINGEN AAN STADBROEK

JUBILEA PASTOORS EN PASTORAAL WERK(ST)ERS

Mensen dragen de parochie, en daarbinnen nemen de ambt dragers en professionele werkers een belangrijke plaats in. De inspanningen, die hiervoor worden verricht, zijn niet zo zichtbaar in de dagelijkse gang van zaken. Des te meer blijken jubilea de gelegenheid bij uitstek, om hen in het zonnetje te zetten. Wat op hartelijke en Limburgse wijze dan ook altijd gedaan is.

Zo is het 40 jarig priesterfeest van Wiel Meertens op grootse wijze gevierd. Hij is niet alleen de pastoor met de langste termijn geweest in een rij van illustere voorgangers. Maar hij heeft de parochie ook een eigen en uniek gezicht gegeven, blijvend nagelaten in zijn eigen stijl van verkondiging en zijn beeldtaal, schilderijen, houtsnijwerk en lino's, dat laatste 'gebruikskunst' door hem genoemd – en overal terug te vinden. Zijn zachtmoedigheid ging gepaard met een karakteristieke leiderschapsstijl, waarbij hij ieders inbreng op waarde wist te schatten. Vanzelfsprekend was voor hem de uitoefening van een professioneel pastoraat. Toen de assisterende priesters om hem heen voor andere taken werden geroepen, werd hij een natuurlijke bondgenoot van pastoraal werkers en werksters. In 2000 nam hij als 70-jarige zelf afscheid, en dat werd hem van harte gegund. Een jaar later werd hij getroffen door een herseninfarct en moest zijn laatste jaren doorbrengen in huize de Beyart in Maastricht, waar hij trouw bezocht werd door enkele parochianen en zijn opvolger. Zijn leven werd in de uitvaartviering in 2007 in dankbaarheid herdacht in de Anna Kerk in Maastricht, vele parochianen waren erbij.

In deze atmosfeer werd ook het in- en uitluiden van verschillende pastorale werkers en werksters gevierd. Van Fons Litjens werd in 1989 met weemoed afscheid genomen; in 2001 werd het 25-jarig jubileum van Mia Cleef als pastoraal werker feestelijk gevierd; zij nam afscheid van haar taak in 2004. De parochie kende een aantal pastoraal werksters, van wie sommigen als een *trait d'union* functioneerden tussen het tijdperk Meertens en de volgende pastoor: Marianne Boselie, Anoesjka van den Broek en Mia Cleef. De anderen: Melanie Broos, Janny Wezenberg en Annelies Tummers. Ook hun deskundigheid en gelovige inspiratie hebben een waardevolle bijdrage geleverd aan de continuïteit van de parochie. Vanaf december 2006 werd Elly Bus de huidige pastoraal werkster in de vormgeving van het pastorale werk. Haar taak werd in november 2010 bisschoppelijk bevestigd.

Met de komst van Piet Verhagen als pastoor in 2003 werd een 'eigenzinnige pater' binnengehaald, een titel die hij meegaf aan het boek, dat hij over zijn bewogen leven als missionaris in Afrika schreef, en dat hij bij zijn 40-jarige jubileum in 2009 aan de parochie ter beschikking heeft gesteld. Onnodig te vermelden dat ook dit jubileum op zijn Afrikaans met beide handen is aangegrepen om een goed feest te vieren. In dankbaarheid voor zijn inzet en de samenwerking met velen.

Terugblik

Het is bijna 10 jaar geleden, dat ik met twee neven vanuit Amsterdam naar Sittard, naar de Burg. Schrijenstraat, ben afgezakt. Dit na een spannende maar degelijke voorbereiding. Bij het Stella Maris werk in de Amsterdamse haven vond ik te weinig persoonlijk contact met de zeelui voor en met wie ik werkte. Daarom ben ikzelf op zoek gegaan naar ander werk. Ik wilde weer terug naar parochiewerk, iets wat ik in Nederland nog nooit gedaan had, maar waarin ik in Kenia de mooiste jaren van mijn priestertijd heb door gemaakt. Er waren genoeg parochies, die op zoek waren naar een priester, dus de keuze zou niet zo moeilijk hoeven te zijn. Eerst eens gekeken: in welk bisdom zou ik me thuis voelen: keuze viel op Roermond. Vrienden die daar woonden werden aangeschreven en zij stelden mij 5 parochies voor. Ik ben op bezoek gegaan bij alle 5 en de keuze viel uiteindelijk op de "Vrangendael". Gewoon omdat het bij de eerste ontmoeting meteen klikte met het toenmalige kerkbestuur. Open – eerlijk – samen zoekend – grote betrokkenheid – levendig en vooral met een fijne liturgie – vele vrijwilligers. Een geweldige ontvangst bij de installatie, waarbij ik werd gevraagd 'bisdommelijke' beloftes af te leggen, die ik samen met de parochianen toch met een vrije interpretatie kan invullen. We blijven samen zoeken hoe wij De Weg kunnen blijven bewandelen, die Jezus in zijn tijd, op zijn manier heeft bewandeld. Zijn principes blijven dezelfde! Hij leeft nog in ons midden en Hij begeleidt ons om die principes op de dag van vandaag waar te maken en te beleven. Ik vond een actieve parochie op een inspirerende manier achter gelaten door de diverse voorgangers, niet in het minst pastoor Wiel Meertens! Laten we samen in gebed en waardering voor elkaar verder blijven trekken om ieder ons steentje bij te dragen aan het koninkrijk zoals Jezus daaraan begonnen is! Veel succes en God bless.

P.G.M. Verhagen, mhm

Pastoor van de parochie Christus' Hemelvaart – H. Joseph

MATERIEEL ERFGOED

Een parochiegemeenschap, die steunt op de inbreng en het initiatief van velen, kan niet zonder een bepaalde mate van materiële ondersteuning en vormgeving. Zij moet telefonisch en plaatselijk bereikbaar zijn voor mensen, die eenmalig een beroep doen op haar diensten, maar ook voor de zaken, die wekelijks of maandelijks de aandacht vragen, zoals de zorg voor misintenties, de liturgieblaadjes, het communicatieblad DEZE WEEK en (een tijd lang) het verdiepende ER IS MEER. Het parochiecentrum, opgericht in 1990, en gevestigd op een eigen locatie achter in de kerk, is de spil in het web van deze communicatie. Ineke Engelen is daar in de eerste periode tot 2005 pionier en raadvrouw geweest. Na haar volgden Meta Balfort en Annelies Bergman. Nu worden parochianen en anderen daar door Annelies of haar vervangers gedurende de week 's morgens gastvrij ontvangen, en er is altijd tijd voor een praatje en voor koffie. Werkgroepen, die op dat moment in de kerk aanwezig zijn, vinden daar een steun- en rustpunt.

De infrastructuur bestaat – naast de sacristie voor de gebruikelijke liturgische voorbereiding en een aparte ruimte voor de bloemsiergroep – ook uit een 'kerkzaaltje', dat gebruikt wordt voor vergaderingen, bijeenkomsten met groepen zoals met kinderen voor de voorbereiding van de Eerste Communie, Herbergmaaltijden en niet te vergeten het koffiedrinken na de viering op zondag. Consumpties die worden verzorgd door de koffiegroep, die er een eer in stelt 'fair trade' te schenken. Bij bijzondere gelegenheden, zoals de nieuwjaarsreceptie kan vanuit dit zaaltje drank en spijs worden verstrekt aan kerkgangers of – zoals in het jubileumjaar een aantal keren is gebeurd - aan concertgangers. Onlangs is het kerkzaaltje gerenoveerd en voorzien van een groot raam. Symbolisch te duiden als het uitzicht op de buitenwereld, en het licht dat van buiten naar binnen kan vallen.

Bij een rondgang door het kerkgebouw valt op, dat er in tegenstelling tot veel katholieke kerken, de inrichting sober is, voor sommigen wellicht te kaal. Dit vanuit de oorspronkelijke opzet, waarin alle nadruk ligt op het bijeenkomen van de gemeenschap rond de Tafel des Heren. Toch zijn er een aantal opmerkelijke voorwerpen in deze ruimte, die ook ieder een eigen geschiedenis kennen. De 'Mariahoek' ligt in het verlengde van het altaar en is tevens de plek waar de overledenen worden herdacht met een kruisje en met een groot namenboek, op datum geordend. Deze plek wordt gesierd door een 17^e eeuwse Madonna uit Galicie (Spanje), en verbindt ons zo met een traditie en erfenis van eeuwen. Aan de andere kant vindt men het Assendelft-orgel uit de 18^e eeuw, in 1970 aangeworven door de toenmalige kapelaan Kurris en na een grondige restauratie in 2011 teruggeplaatst. Het dient allereerst als ondersteuning van volks- en koorzang, maar heeft in het jubileumjaar haar status als erkend 'historisch orgel' waargemaakt bij een tweetal concerten, waarvoor grote belangstelling van buiten de eigen parochiekring is geweest.

Vanuit de erfenis van de Joseph- parochie is het beeld overgekomen van de H. Barbara, patroon van de mijnwerkers. Het Joseph-beeld van de plaatselijke beeldhouwer Tangelder, dat eens voor de hoofdingang van de kerk van Stadbroek stond, siert nu het gras voor de hoofdingang, feestelijk ingewijd in maart 2007 met een toespraak van Zr. Materna, kleindochter van de schenker. Een groot kruis in de kerk is afkomstig uit de voormalige PABO aan de Beukenboomseweg, de kruiswegstaties in de dagkapel zijn eveneens afkomstig uit de Josephkerk. En tenslotte hebben de zusters van de Kollenberg bij de restauratie van hun eigen kapel onlangs een beeld van de H. Joseph geschonken, waarin sommigen de H. Antonius van Padua herkennen, en Tangelder zelf met zijn drie kinderen.

WEDEN

VISIE

“Waar het visioen ontbreekt, verwildert het volk”. Deze bijbelse spreuk, weer opgenomen door de theologe Dorothee Sölle, is voor een hedendaagse kerkgemeenschap nog steeds een goede leidraad. Op gepaste – en soms op ongepaste - tijden heeft de parochie zich altijd bezonnen op haar eigenheid, taak en functie, en heeft ze – door begaafde woord- en penvoerders- deze visie ook verwoord. Op basis van vele beleidsstukken en overlegmomenten in de loop van de jaren, is de visie – die ook altijd een praktische uitwerking moet hebben – verwoord als visioen. Te zien als een voortzetting van het elan van het Vaticaans Concilie, waarin de fundamenteën zijn beschreven van het pelgrimerende ‘Volk Gods onderweg’, de eigen verantwoordelijkheid van leken- gelovigen, dialoog met de godsdiensten, oecumene en inbedding in de geschiedenis als plaats van heil en hoop.

Hoewel hij zelf schrijft, dat het geen ‘verantwoorde’ visie is, biedt het document ‘Kijk op Kerk’ uit 1991 een heldere en diepzinnige verwoording van Wiel Meertens op de plaats van de parochie. De blikrichting blijkt uit de richtinggevende elementen; “Om mensen gaat het..., om het verhaal van God en de mensen gaat het ons..., om een kerkgemeenschap gaat het..., om een kerk van ambtsdragers en zogenaamde leken gaat het..., om tochtgenoten gaat het”. Mensen bouwen de kerk op, dragen de boodschap van het evangelie met zich mee, en geven haar vorm in een tocht door de wereld. Daarin is vooral en op de eerste plaats oog voor het kleine en kwetsbare leven. ‘Om mensen gaat het, dat zij tot hun recht komen’, zo laten we dit visioen in de vieringen bij de voorbede steeds doorklinken.

Het document ‘Wat ons Bezielt’ uit 1996, verwoord door Meindert Muller, zet deze lijn voort en verdiept ze. “Wij zijn een open, gelovige en missionaire gemeenschap”, zo begint de tekst en legt uit wat wordt bedoeld; gastvrij, open naar de Eeuwige in verhalen van de Schrift en de levens van mensen, geëngageerd over de eigen grenzen heen. Deze gemeenschap plaatst zich uitdrukkelijk in de katholieke traditie, met haar mooie en minder fraaie kanten. Een gemeenschap, waarin mensen elkaar ontmoeten, bidden en vieren en hun geloof met elkaar beleven. Deze missionaire boodschap wordt ook uitgedragen naar buiten, en de verwoording daarvan is te vinden op de parochiewebsite.

Het komt er op dit visioen levend te houden om ‘wat ons bezielt’ te blijven voeden. De liturgische geloofsbelijdenis is hier een belangrijk ijkpunt en een voedingsbron. ‘Ik geloof in een levende parochie’, bidden wij soms, als we de geloofsgemeenschap tot uitdrukkelijk thema van aandacht maken. Ons geloof uitzeggen in de Drie-ene God en zijn heilshandelen onder ons vraagt aandacht voor het geloof in de gemeenschap die dit op eigen bescheiden wijze, in een heel bepaalde situatie, maar in verbondenheid met alle christengemeenschappen, probeert waar te maken. Een dergelijke geloofsbelijdenis is bij uitstek een weten en een belijden, dat het niet om onszelf gaat, maar om wereldwijde en oecumenische verbondenheid.

Geborgen in Gods hand

De wereld waarnaar Wiel Meertens verwees, was er een van vreugde en zorg om de schepping, om gekwetste of vreemde vogels, om zwerfkatten en andere daklozen.

Hij heeft het er zijn kerkbestuur wel eens moeilijk mee gemaakt.

Hij liet Pino rustig zijn boeken kapot pikken terwijl konijnen, cavia's en de schildpadden Wilma en Fred zijn wereld bevolkten.

Het is dan ook niet vreemd dat de keuze van het evangelie is gevallen op dat stukje van het Lucas evangelie (Luc. 12, 22-34) waarin ons gevraagd wordt, in navolging van Jezus te leven van het grondvertrouwen dat de wereld goed is en wij in Gods hand zijn geborgen als op schoot bij een moeder.

Dat vertrouwen werd een grondhouding, maar ook een overlevingsstrategie. Het was een wereld van 'potverdorie' maar ook van 'en toch', een wereld van zoeken naar een nieuwe weg als dat nodig is. Een grondhouding van vertrouwen in mensen die hij altijd weer enthousiast kreeg om hun schouders ergens onder te zetten.

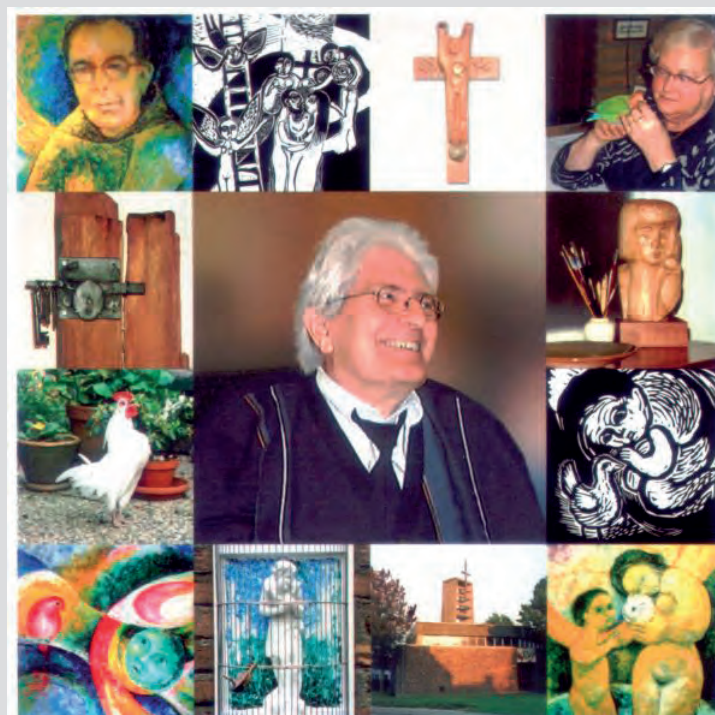
Het Brandende Braambos (Exodus 3)

De God waarvan Wiel Meertens een leven lang getuigde, die God leek zo ver weg toen hij steeds meer opgesloten raakte in zijn rolstoel en in een leven zonder taal.

Maar het vuur verteerde de braamstruik niet, en op de een of andere manier bleef het ook in Wiel branden. Dat zagen zijn medebewoners in De Beyart en ze kregen hem lief vanwege dat heldere licht in zijn ogen. Waar zijn glimlach vandaan kwam dat mag God weten, maar we reageerden er allemaal op. Het was een vreugde Wiel even te ontmoeten in de gang of op het Trefpunt. Er is niemand die niet wachtte op zijn groetende hand en zijn stralende lach waarin een welkom school en meer nog: erkenning.. ik heb je gezien. Het viel niet zwaar trouw te zijn in de zorg voor hem, niet voor degenen die van hem hielden, en niet voor de mensen van de verzorging.

Misschien dat dat licht en die vreugde voortkwamen uit de Bron die God zelf is. Daarvoor zijn geen woorden nodig.

Marianne Boselie

KIJK OP KERK

Verantwoording

De Parochievergadering vroeg mij 'onze kerkvisie' op papier te zetten. Van een aantal langzaam bij elkaar gezochte woorden, hier en daar gevonden, heb ik een collage gemaakt die niet de pretentie heeft een theologisch – ecclesiologisch – wetenschappelijk verantwoorde visie vast te leggen noch een verstandige en puur verstandelijke verantwoording of doelstelling te formuleren voor ons parochieel handelen. Wel hoop ik dat de parochianen er zichzelf in kunnen herkennen, er een beetje door geraakt worden en er ook een wegwijzer in kunnen zien die richting geeft aan ons aller zoeken naar 'de Weg, de Waarheid en het Leven'.

Ter verduidelijking en te herkenning in het parochiewerk zijn hier en daar in de kantlijn een aantal werkvelden genoteerd.

De bijbelcitaties zijn bedoeld als voorbeelden, in de hoop dat ook de hele woord-collage trouw is aan de bijbelse boodschap.

27 oktober 1991
W. Meertens, pastoor

KIJK OP KERK
vanuit onze parochie

pastoraat

om mensen
gaat het . . .
jongeren en
ouderen
vrouwen en
mannen:
grote monden die
veel
te zeggen hebben
en kinderen
zeker niet vergeten . . .
grote en
kleine
mensen
vooral
de stilte en
onmondige
kwetsbare mensen . . .
dat zij tot
hun recht komen . . .

diakonie

*katechese
verkondiging*

om het verhaal van
God en de mensen
gaat het ons . . .
om mensen als
verhaal van God . . .
en dan vertellen
mensen elkaar
hun eigen verhalen van
geloof en
ongeloof:
het verhaal van
Gods volk
onderweg . . .
in de Geest van
Jezus
Christus
weg naar
hoopvol
samen leven . . .

diakonie

in de hoop zijn evangelie
- een blijde boodschap –
te helpen
waarmaken
in een wereld die
roept om
bevrijding
solidariteit
verlossing
het verhaal dat wij

katechese

willen doorvertellen aan
onze kinderen
omwille van toekomst . . .
maar altijd
onderweg
een kerk in
de woestijn
midden in
het spanningsveld van
democratisering en
hiërarchie:
van boven af
van beneden op . . .
altijd gaande blijven . . .
steeds op zoek naar
tekens van
heil
geloof
hoop
liefde
in het dagelijkse leven van
de mensen . . .

*parochie-
gemeenschaps-
opbouw*

om een kerkgemeenschap
gaat het
die niet
exclusief
plaats van heil is . . .
bescheiden dus
willen wij ondersteunen
alle tekens van heil
ook
buiten de kerk . . .
zó doende
hopen wij
niet de hele wereld
te redden
maar wel
soms even
te kunnen
laten zien
dat Jezus Christus
kan zijn: -
wat de constitutie
lumen gentium
(21 november 1964)
zegt: -
licht voor de volken . . .

*parochie-
gemeenschaps-
opbouw*

om een kerk van
ambtsdragers en
zogenaamde leken
samen
gaat het . . .

*daaraan zal iedereen kunnen
zien dat je leerlingen van mij
bent: als er liefde onder jullie
heerst . . . (Joh. 13, 35)*

diakonie

samen
in dienst van
mensen . . .
en iedereen is
een mensen-hoeder
voor de ander . . .
een gastvrije kerk
waar
ieder die wil
welkom is . . .
en dan maar hopen
zó
doende
Gods volk
te worden
achter de ene Herder aan . . .

*Jullie weten dat degenen die
geacht worden de volken te
leiden, deze in feite knechten,
en dat de groten der aarde
hun macht tegen hen mis-
bruiken. Maar zo is het onder
jullie zeker niet. Wie daaren-
tegen groot wil worden onder
jullie, moet jullie dienaar zijn,
en wie onder jullie eerste wil
zijn, moet slaaf van allen zijn.
Want ook de mensenzoon is
niet gekomen om gediend te
worden, maar om te dienen en
zijn leven te geven als losgeld
voor velen (Mk. 10, 42-45)*

pastoraat

*Ga en leer hiervan wat het
zeggen wil: mildheid wil ik en
geen offer. Want ik ben geen
rechtvaardigen komen roepen,
maar zondaars. (Mt. 9, 13)*

pastoraat

om tochtgenoten
gaat het
met een diep verlangen
midden in
de wereld te staan:
recht voor God
dienstbaar aan
het recht van spreken
de waardigheid van
de mens
ook in de kerk . . .

diakonie

*liturgie-
verkondiging*

en
als wij samen komen om
het leven te vieren in
woorden
gezongen
gesproken
verbeeld . . .
dan doen wij het om
elkaar te vinden
als soms iemand
verloren loopt
en om elkaar te
bezielen
begeesteren
te blijven
geloven in
toekomst voor mensen . . .
en dat is:
laten zien
dat het anders kan . . .

diakonie

WAT ONS BEZIELT

Wij zijn een open, gelovige en missionaire gemeenschap van vrouwen, mannen en kinderen die proberen naar de Schrift te leven, opdat mensen tot hun recht komen. Dit doen wij als katholieke gemeenschap in verbondenheid met andere christelijke en niet-christelijke geloofsgemeenschappen. Wij zetten ons in voor elkaar wanneer we zorg en aandacht nodig hebben, en voor anderen die in een moeilijke positie zijn, in Sittard en omgeving, maar ook wereldwijd. Om kracht en inspiratie te vinden scheppen we ruimte tot ontmoeten, bidden en vieren we samen liturgie, verdiepen we ons geloof en geven we aandacht aan belangrijke momenten in ons leven.

Open

Een christelijke gemeenschap is een open gemeenschap. Wie binnen wil komen is welkom. Wie mee wil doen mag meedoen. We nodigen uit en zoeken contact. Medestanders hoeven niet hetzelfde te denken of te geloven als wij. Wij houden van het beeld van de herberg: een gastvrije plek om op verhaal komen; om de Ander en de anderen te ontmoeten; waar we luisteren naar het verhaal God met de mensen; waar we herstellen, en gesterkt weer op pad te gaan. Open gemeenschap zijn vraagt van eenieder ook een dubbele openheid in agenda's: geen verborgen bedoelingen; én: ruimte houden voor het onverwachte moment, de onverwachte gast die aanklopt.

Gelovig

Wat ons bindt is de openheid naar de Eeuwige zoals wij die in de verhalen van de Schrift en in de levens van mensen leren kennen. Bij uitstek in het leven van de Mensenzoon, Jezus van Nazaret. Dat geloof kan ons op weg zetten, ons doen getuigen en ons doen verlangen om er met elkaar over te praten. Het kan ons ook overkomen, vroeg of laat, als we ons samen met anderen inzetten voor een leefbare omgeving en een betere wereld. Ieder mens heeft zijn of haar eigen verhaal. Geloof is een geluk dat je ten deel kan vallen, een genade; je kunt het niet afdwingen, je kunt je er wel voor openstellen. Geloof is dan ook geen toelatingsbewijs tot de parochie, wel het delen van evangelische idealen.

Missionair

Wekelijks klinkt het in onze kerk: "Om mensen gaat het, dat zij tot hun recht komen". Geloven gaat om mensen. In naam van God. Christen zijn is mens zijn voor anderen. Met hart en ziel, en met slimheid en overleg. In de eerste plaats gaat het om "de armen", de mensen die geen recht gedaan wordt: recht op een volwaardig leven, op wat geluk, op respect en liefde. Christen zijn kan niet zonder engagement. Christen zijn vraagt ons naar de ander te gaan; grenzen over van persoonlijk kunnen en willen; van de eigen gemeenschap, het eigen land; van vooroordelen, van cultuur en religie. Zo vormen we een missionaire parochie.

Katholieke gemeenschap

Wij staan kritisch in de traditie van de katholieke kerk, gelukkig met haar rijkdom en beschaamd over haar fouten. De kerk is geworteld in en wordt gedragen door de plaatselijke geloofsgemeenschap. Waar we zoeken naar een ideaal van kerk-zijn kennen we bijzonder gezag toe aan het Nieuwe Testament, en met name de eerste hoofdstukken van de Handelingen van de Apostelen. We erkennen de dienende functie van bisschoppen en paus ten aanzien van de plaatselijke kerken, en het gezag van hun spreken hieraan ontleend. Ook weten we ons verbonden met christenen in

andere tradities, en met alle oprechte godzoekers en mensen van “goede wil”. Dit maakt ons tot een gemeenschap met een oecumenische gezindheid.

Ontmoeten

De Schrift leert ons dat we “hier” geen blijvende woonplaats hebben. We zijn op weg van onze oorsprong naar de oorsprong van alles. Onderweg hebben we plekken nodig om even “thuis” te zijn en onze verhalen te delen. Onze parochie is zo’n pleisterplaats, een plek onderweg, per definitie tijdelijk; een herberg: dit beeld verplicht ons tot openheid, gastvrijheid en het zoeken en creëren van echte ontmoetingen. Er moet ruimte zijn voor gesprekken rond de bijbel als boek van ons leven. Onze parochie wil een vóór-beeld zijn van wat ons wacht: het Rijk Gods als een huis met veel kamers.

Bidden en vieren

Ieder op eigen wijze ademt in en uit naar God en de anderen. Met of zonder woorden, hopen, wanhopig, met een vol gemoed of in innerlijke leegte. Ieder bidt op eigen wijze. Maar er is een geheim dat we delen. Daarom vinden we ook samen woorden, klanken en stilte voor wat we liturgie noemen. Onze parochie biedt ruimte om te bidden, een “huis des gebeds”, alleen en samen. Samen bidden wordt samen vieren: de dag des Heren, de ernst en vreugde van het geloof, de hoogte- en dieptepunten van het leven. Bidden en vieren troost en geeft kracht. Bezegelt ook onze inzet.

Verdiepen

Onze parochiegemeenschap heeft de taak het geloof bij elkaar te verdiepen. Dat veronderstelt samen-scholen. Dat veronderstelt onderling vertrouwen en willen leren. Christen zijn betekent leerling zijn. Geloofsverdieping gebeurt in de verkondiging. En in onderling gesprek en samen zoeken naar zin. Het gebeurt in wat in de Joodse traditie leren genoemd wordt. Het gebeurt door kinderen te betrekken bij de geloofsgemeenschap en via “gastvrije catechese” op weg te zetten in een levenslang leerproces. Geen “beleren” dus, maar groei bevorderen. De eigen groei, die voor ieder kind en ieder mens weer anders is.

Meindert Muller

VIEREN VAN HET GELOVEN.

In de katholieke traditie neemt de viering van de eucharistie een centrale plaats in. De vernieuwing gemeenschapsviering, waaraan allen actief deelnemen. De parochie heeft niet anders gekend, en er is altijd veel aandacht geweest voor de voorbereiding en de verzorging van deze vieringen. Niet alleen de voorganger, maar ook anderen hebben een deel in de voorbereiding, waarin gebeden en liederen bij de (voorgeschreven) lezingen uit de Schrift worden gezocht. Bijzondere aandacht wordt besteed aan de verbinding tussen Schrift en Tafel, zodat deze niet geïsoleerd, maar in een samenhang wordt gezien en beleefd kan worden. Voor de woord- en communiediensten, waarin wordt voorgegaan door een pastoraal werker geldt hetzelfde. De Boodschap van het evangelie moet zo verstaanbaar mogelijk worden gemaakt. Degenen, die de uitvoering ondersteunen, hebben hun aandeel in de assistentie van de viering zelf (koster, lectoren, acolieten, communieassistenten, collectanten), in de verzorging van de 'blaadjes' met teksten, elk weekend en feestdag weer. En niet te vergeten het koor, cantores en organisten, die met zang en spel de viering ondersteunen en haar glans geven. En de bloemsiergroep met een steeds bij de tijd en feesttijd passende versiering, met eigen accenten in Advent- en Vastentijd.

Het zich openen naar de Eeuwige in allerlei vormen van gebed heeft in de afgelopen jaren meer aandacht gekregen. En wel in het uitproberen van verschillende vormgevingen van vieringen, waarin het samen bidden centraal staat. In de Vespervieringen is dat het model van het kerkelijk middaggebed ('ad vesperas', tegen de avond), met psalmen en lezingen. Deze vieringen, aanvankelijk gehouden in de Advent- en Vastentijd, worden nu maandelijks gehouden. De Taizé- viering, aangedragen door jongeren vanuit hun inspiratie, opgedaan in het Franse Taizé, vormt een andere loot aan de gebedsboom; korte krachtige refreinen uit de daar ontwikkelde liederenbundel, stilte en een enkele lezing vormen de kern van deze vieringen, gezeten rond het kruis. Een vlammetje, dat wakker gehouden moet worden. Uit de Steppe- groep (zie onder 'leren') komen vieringen voort, waarin woord en stem geven aan het eigen geloven centraal staat. En in de oecumenische viering met de protestantse gemeente van de Johanneskerk delen we twee maal per jaar onze gebedstradities en vieren daarmee verbondenheid in geloven. Uit deze openheid voor inspiratie uit de wereldkerk en het samen vieren met de Johanneskerk wordt duidelijk, dat ons bidden een samen bidden is met de geloofsgemeenschap over grenzen heen. Heel bijzonder komt dit tot uitdrukking in de verbondenheid met de Elizabethparochie in Weissenfels. Ooit begonnen als een ontmoeting aan de andere kant van het 'Ijzeren Gordijn' in 1988, zijn de wederzijdse banden door 'die Wende' weliswaar veranderd, maar ze zijn blijven bestaan. In het jubileumjaar is deze verbondenheid uitdrukkelijk bevestigd en gevierd.

Bijzondere aandacht wordt gegeven aan degenen, die zich melden op het pad van christelijke initiatie. Dit zijn mensen en groepen, die soms een eenmalig beroep doen op de parochie, gastvrij worden ontvangen en zo goed mogelijk begeleid worden. Ouders die hun kind willen laten dopen, worden voorbereid op een gezamenlijke doopviering op de zondagmiddag met een avond over hun achtergrond, motivatie en praktische gang van zaken. Het communieproject kent zes bijeenkomsten voor de kinderen, en vraagt een inspanning van de ouders om actief aan de voorbereiding bij te dragen. De vormselviering vormt de afsluiting van een project voor 12-13 jarigen, in de overgang van basisschool naar middelbare school. Gastouders bereiden hen in kleine groepen voor op het sacrament, toegediend door de bisschop of plaatsvervanger. Een gezamenlijke middag, waarin kennismaking met de parochie en liturgie centraal staat, hoort

hierbij. Deze middag wordt afgesloten met een korte viering samen de ouders en een maaltijd met wereldwijde gerechten.

Bij het ouder worden van de 'gemiddelde' parochiaan is het onvermijdelijk, dat uit het eigen midden mensen wegvallen door de dood. Wij nemen zo goed en zo eerbiedig mogelijk afscheid van hen. De avondwake aan de vooravond van de uitvaart besteed aandacht aan het levensverhaal, en wordt begeleid door leken- parochianen. In de vorm van de uitvaartviering zelf, voorbereid door de pastoor of de pastoraal werker en de familie, wordt zoveel mogelijk recht gedaan aan het leven van de overledene in zijn of haar relatie met geloven en kerk. Naast 'gekende' parochianen doen ook buitenstaanders een beroep op onze kerkgemeenschap om een uitvaartviering te verzorgen; naar mogelijkheid wordt met hun wensen zo goed en zo zorgvuldig mogelijk omgegaan.

Onnodig te vermelden, dat het verzorgen van de vieringen het werk is van velen, geconcentreerd in werkgroepen (zie het overzicht). Door de inzet van velen kan de priester- pastor ofwel de pastoor zich in vele gevallen concentreren op zijn eerste taak: die van zielzorger. De inzet voor die ene, die speciale aandacht vraagt, dat gezin, die familie. Hieronder hoort ook het ziekenbezoek, thuis of in het ziekenhuis en het toedienen van het sacrament van de zieken. In de zondagse voorbede worden de zieken altijd genoemd. Bij het uitwerken van de vieringen zal opvallen, dat het huwelijk niet wordt genoemd. Hier past persoonlijk maatwerk. Wanneer een a.s. bruidspaar zich aandient, wordt de viering van de kerkelijke huwelijkssluiting voorbereid door de pastoor en de betrokken partners.

HERDENKEN

Op 9 juni 1996 verdween Rosa van der Palen uit ons midden. Ze was een van de vijf kinderen van het gezin van der Palen, dat in het kindertehuis in de wijk een tijdlang werd opgenomen. Met toestemming van de leiding was deze vijftienjarige de stad ingegaan. Daar is ze nog gezien, en daarna spoorloos verdwenen, ondanks naspeuringen en publiciteit. Vrangendael kende haar en twee van haar broers; ze hebben een tijdlang de mis gediend.

De naam van Rosa is een tijdlang genoemd in onze voorbede. Nu wordt ze geëerd met een klein beeldje, dat ons herinnert aan haar en aan alle vermiste kinderen. Ze is opgenomen in de herinnering aan allen die ons op een of andere manier ontvallen zijn. Gekend of ongekend. Ook de gestorvenen, in ouderdom, door ziekte, of jong, door welke oorzaak ook, herdenken we. Een boek met alle namen ligt opengeslagen te midden van opgestoken kaarsen en kruisjes, zodat we hen niet bij naam en toenaam vergeten. Terwijl Maria zwijgend en troostend toekijkt naar hen, die na de viering hier nog even in gedachten en gebed blijven staan.

Destijds opgetekend na een gesprek met Zr. Maria Magdalena Brose, oud-directrice van het kindertehuis.

Zo ervaar ik onze parochie.

50 jaar bestaat onze parochie en al een lange tijd mag ik me tot een van de parochianen rekenen. Het is een boeiende en levendige parochie, waar je meetelt, mee kan doen met de liturgie, de bezinningsbijeenkomsten en veel inspirerende activiteiten.

Het afgelopen jaar was voor mij niet gemakkelijk; het verlies van mijn zoon en een ingrijpende operatie, vroegen veel van mijn emoties en energie. En dan heb ik in onze parochie ervaren wat het betekent *samen kerk* te zijn. Ik heb heel veel meeleven en belangstelling ondervonden. Mensen die me in woord en gebaar zeer steunen waardoor ik kracht en vreugde ervaar om verder te kunnen.

In onze parochiegemeenschap is ook het idee geboren mij een Koninklijke onderscheiding te laten toekennen; geweldig om te voelen hoe mijn inzet gewaardeerd wordt.

Natuurlijk kunnen binnen onze gemeenschap zaken ook wel eens wringen maar meestal worden door de bereidheid de ander te respecteren de problemen opgelost. Dit is voor mij de echte vorm van lief en leed samen delen.

Zo beleef ik dat in het breken en delen dat we samen in de liturgie vieren de herinnering aan Jezus' woorden en daden waar wordt gemaakt. Zo kan ik ook geloven dat God in ons midden is. En hopelijk nemen we dat mee naar de mensen in de wereld om ons heen en komt onze leuze "om mensen gaat het" zo goed tot zijn recht.

Els Zits

Geloofsbelijdenis

Ik geloof in een levende parochie; waar ieder zich thuis voelt bij de ander, waar gastvrijheid heerst, waar zorg is om de ander, waar de eenzame mens contacten krijgt; waar de zieke mens bezocht wordt, waar de oudere mens geholpen wordt.

Ik geloof in een levende parochie, waar het samenkomen in het weekeinde een levendig gebeuren is. Waar mensen durven bidden voor de nood in de eigen omgeving en daarbuiten, waar we met gebed en gezang ons echte geloven in Jezus Christus uitzeggen en uitzingen.

Ik geloof in een levende parochie, waar alle kinderen door de groeiende christelijke sfeer bewustgemaakt worden van de levensweg van Christus, waar alle jonge mensen de moeite proberen te nemen om zich te bezinnen op het doorwerken van de christelijke levensstijl.

Ik geloof in een levende parochie, waar geen blijvende vijandschap en geen blijvende ruzie is, maar waar mensen elkaar telkens weer vergeffenis schenken op grond van hun christelijke opdracht.

Ik geloof in een levende parochie, waar kleine groepen bij elkaar komen voor bezinning en verdieping, en zo, aanstekelijk en vol vuur en enthousiasme, werken aan een betere wereld, bezield door de geest van Jezus Christus. Amen.

Ter gelegenheid van 50-jarig jubileum Vrangendael

Anekdote rond de doop

Toen in de jaren negentig het aantal dopelingen groeide en groeide vond er een bezinning plaats hoe hiermee om te gaan. Enerzijds vanuit het gedachtegoed dat 'dopen opnemen in een gemeenschap' is en anderzijds met het oog op de toekomst gingen Pastoor Meertens en Fons Litjens, onze Pastoraal werker, samen met enkele vrijwilligers aan de slag voor een nieuw, eigentijds concept waarbij de voorbereidende taken voor de doop meer werden verdeeld. Zo is in onze parochie in 1990 de Gemeenschappelijke doopviering ontstaan. Een keer per maand een viering waarin maximaal vier ouderparen hun kind laten dopen. Om de veranderde opzet goed van de grond te krijgen gaat na aanmelding voor een doop een vrijwilliger op huisbezoek. Daarna volgt er een ouderbijeenkomst bedoeld ter kennismaking met de andere ouders die hun kind in dezelfde viering laten dopen. Er wordt inhoudelijk over de betekenis van dopen gepraat en voorbereid op de doopviering zelf, waarin ook de ouders een eigen bijdrage kunnen hebben.

Het huisbezoek is vooral bedoeld als eerste kennismaking en uitleg te geven over de nieuwe opzet van de nieuwe manier van dopen binnen onze parochie. Zo kon het gebeuren dat op een keer een van de medewerksters bij de begroeting voor het huisbezoek welkom werd geheten met: "Kom binnen pastoor". Natuurlijk werd tijdens het gesprek duidelijk gemaakt dat ZIJ niet de pastoor was. Onze parochie mag dan vooruitstrevend zijn, zo ver is het (helaas) nog lang niet. Bij ons overleg hebben we er samen hartelijk om gelachen. Pastoor hebben de mensen ontmoet bij de voorbereidende ouderavond en de doopviering.

Het was in die tijd een heel nieuwe manier. Mooi te merken dat intussen deze vorm op vele plaatsen is overgenomen in min of meer de zelfde vorm.

Paula Walschot

De liturgiewerkgroep, een beleving

Samen werken in een hechte groep betrokken vrijwilligers; die met de predikant zorgen voor mooie en inspirerende vieringen voor de kerkgangers.

We zoeken naar een duidelijke samenhang van gebeden en liederen naar aanleiding van de lezingen. Zelf beleef je de liturgie **intenser** als je zo betrokken bent bij de voorbereiding.

De voorbereiding van de dienst is een **verdieping** in het geloof en in jezelf, waarbij de betrokkenheid tot elkaar groot is.

Organiseren van het samenkomen van mensen om samen een liturgische viering te maken is een kunst.

Communiceren: het is geweldig om binnen de werkgroep de weekend diensten te kunnen voorbereiden; daarbij moet je samenwerken met andere werkgroepen en dat gaat soms een beetje stroef. De communicatie met de andere groepen zou beter kunnen...

Een **stimulans** tot samen bidden en werken, met elkaar en voor elkaar voor onze geloofsgemeenschap en daar buiten, met geloof in de toekomst.

Dit alles vóór, tijdens en na het **50-jarig jubileum** van onze geloofsgemeenschap.

De liturgiewerkgroep

DIALECTMIS MET KEMPERNASE

VASTENAKTIE CAMBODJA

HERDENKING 40 JAAR STADBROEK

PALMPASEN

VIEREN NA DE DIENST

VIEREN VERRIJKT MET LEREN.

De katholieke gemeenschap kent geen uitgebreide leertraditie in die zin, dat mensen geregeld in parochieverband samenkomen om zich te scholen in religieuze of bijbelse onderwerpen. De catechismus- traditie, zoals die vooral via de katholieke scholen werd overgeleverd, heeft geen dwingend vervolg gekregen. Wel het bevrijdende inzicht, dat geloven een weg is, waarop je steeds meer wordt ingevoerd en als gelovige steeds meer mens wordt, en als mens gelovig. Er is daarom steeds sprake van leer- momenten, waarin wij ons en anderen willen scholen in wat 'goed, waar en schoon' is, wat de betekenis is van het christelijk geloven en hoe we dat kunnen waarmaken.

Het zijn leermomenten, die verbonden zijn en uitlopen op de liturgische vieringen. In de reguliere zondagse vieringen wordt in de overweging en het getuigenis van predikanten zo dicht mogelijk bij de lezingen uit de Schrift aangesloten. In gezinsvieringen en kindernevendienst wordt het Schriftverhaal vertaald en vormgegeven naar de belevingswereld van kinderen en adolescenten. Doopsel, Eerste Communie en Vormsel kennen een eigen leerweg, steeds toegesneden op het leggen van de verbinding tussen de leefwereld van kinderen en volwassenen en de christelijke traditie. Wat niet goed lukt – ondanks initiatieven daartoe – is om de groep jongeren tussen 13 en 18 jaar 'te binden' aan vormingsactiviteiten.

In ons eigen midden zijn er 'leerkringen' ontstaan, ieder met een eigen focus. Al Lang bestaat er een bezinning- en gespreksgroep, vroeger met het oog op de preekvoorbereiding. Momenteel is er een Bijbelgroep, waarin teksten grondig worden doorgenomen en besproken, al dan niet met het oog op de zondagse viering. Er is een 'steppe- groep', geboren uit een initiatief om in de woestijn de steppe weer tot leven te brengen. In gewone taal: het gelovig- en kerk zijn leven in te blazen, aan te moedigen en nieuwe initiatieven te nemen. De 'woestijncursus' van 2007, geïnspireerd op een boek van Bernard Rootmens, was de eerste aanzet om het eigen geloven en samen geloven diepgaand te bespreken. Dit leverde behoorlijk wat nieuwe energie op. De inspiratie van de vijf jaar bestaande steppe- groep wordt levend gehouden.

De veelvormigheid op het gebied van geloven en leven past niet meer in een eenvoudig eigen Winterprogramma van studie en reflectie. De dialoog met andere godsdiensten, wegen in de spiritualiteit, de bespreking van nieuwe theologische inzichten en oude (spirituele) meesters, vraagt om een samenhang en samengaan die boven- parochieel is. Na het beëindigen van het Winterprogramma in eigen beheer wordt nu samengewerkt met het oecumenisch opgezette Interkerkelijk Kringenwerk Geleen, dat een rijk aanbod aan bijeenkomsten kent. Ook van het aanbod van 'De Drie Ringen' (Heerlen/Brunssum), opvolger van de Pastorale School, kan men gebruik maken. Of anders van het vormingsaanbod van het klooster Wittem, dat cursussen verzorgt op het gebied van geloofsbegeleiding en individuele vorming. Informatie is rijkelijk beschikbaar.

Op weg naar het vormsel

Jongeren en kerk. Dat is niet zo'n vanzelfsprekende combinatie. En toch draait er elk jaar weer een project in onze parochie waarin jonge mensen van een jaar of 12, 13, stoeien met de vraag wie ze zelf zijn en hoe christelijk geloven hen raakt. Het vormselproject. Een heel jaar waarin jongeren op weg zijn en in kleine groepen met gastouders samenkomen om tenslotte het sacrament van het vormsel te ontvangen.

Wie ben ik, wie is Jezus, wat betekent het om in hem te geloven? Hoe leefden en leven christenen, in vroeger tijden, maar ook hier en nu in Sittard en omgeving? Een tekenfilm over Ben Hur; een avond waarop ze worden geconfronteerd met het leven van andere jongeren, ex-kindsoldaten, in Afrika; een middag waarin ze samen een viering maken. Ze verwoorden hun geloof: bijvoorbeeld in de Heilige Geest, "omdat zij ons helpt bij moeilijke momenten in ons leven". Ze maken gebeden, spreken hun wensen en conclusies uit: "Net zoals God zorgde voor de bloemen, zo zorgt Hij voor onze parochie die er al 50 jaar is". Er wordt aan het einde van de middag een wereldmaaltijd gedeeld waaraan ieder gezin een bijdrage levert. Samen kerk. Een bijzondere ervaring, voor wie erbij is: ouders en kinderen, gastouders en andere begeleiders.

Elly Bus

Mijn beleving bij Vrangendael

Een grote kracht van onze parochie is dat we veel actieve vrijwilligers hebben. Heel veel kerkgangers zetten hun talenten op hun eigen manier in, om actief betrokken te zijn in onze kerk. Het is mooi dat hiervoor ook de vrijheid gegeven wordt.

Zelf voel ik mij ook betrokken bij Vrangendael. Ik ben in deze kerk gedoopt, heb er de Eerste Heilige communie en het vormsel gedaan. Enkele weken na de eerste communie werd ik zondags vaker door mijn moeder meegenomen naar de kerk. Destijds zaten we altijd achteraan, waardoor ik voornamelijk tegen de ruggen aan keek van de mensen voor mij. Er ging door mijn hoofd dat het veel leuker zou zijn om vooraan te mogen zitten en iets te mogen doen tijdens het wekelijkse kerkuurtje. Alsof het zo moest zijn werd ik na de mis door Paula aangesproken met de vraag of ik geen misdienaar wilde worden. Dit was een mooie oplossing, zo kon ik vooraan zitten, zou alles goed kunnen zien en had ik een taak in de kerk.

Ondertussen is dit alweer 17 jaar geleden en dien ik nog steeds de mis.

Waar ik ook altijd veel plezier aan beleefde zijn de eigen vieringen die georganiseerd mochten worden. Hierbij te denken aan de jongerenvieringen met toneelstukjes, de vormselvieringen en de Taizévieringen.

Alhoewel ik een van de weinige jongeren ben en het soms moeilijk vind om een weg te vinden in het geloof en het beleven ervan, ben ik blij dat ik betrokken ben bij onze kerk.

Irene van de Pas

DIENSTBAAR AAN DE GEMEENSCHAP EN DAARBUITEN

Zonder de werken is het geloof dood. Deze aansporing uit de Jacobusbrief in het Nieuwe Testament loopt als een rode draad door de poging de dienst aan elkaar en aan de samenleving (diaconie) vorm en structuur te geven. Een dienst die voortkomt uit en gevoed wordt door een gelovige inspiratie.

De parochie heeft een grote traditie op het gebied van de diaconie, waarbij de speerpunten van de aandacht steeds iets anders gericht zijn. Vanuit een gerichtheid op de samenleving is opnieuw een wisselwerking aan het ontstaan met de plaatselijke 'wereldlijke' gemeente. In zijn felicitaties aan de 50-jarige parochie in de feestelijke Eucharistieviering van juni 2012 heeft burgemeester Cox deze bijdrage aan het welzijn in de gemeente ook verwoord en verwelkomd.

Binnen Vrangendael is diaconie altijd gericht op de grote noden van kerk en wereld. Onder het hoofd 'Vrede en Ontwikkeling' is de aandacht voor projecten van de Landelijke Vastenactie en Solidaridad (als Adventsactie) altijd gestimuleerd en bevorderd. In 2010 is in het kader van herkenbaarheid van de Vastenactie een meerdaagse gesponsorde loopactie gehouden in de heuvels van Zuid Limburg en daarbuiten, waaraan ook pastoor Piet Verhagen heeft deelgenomen. In 2012 is een project, gedragen door de eigen parochianen Wim en Gertie Dohmen, als officieel project door de Vastenactie erkend. Zij zijn de initiatiefnemers tot renovatie en nieuwbouw van een school in Cambodja en dragen persoonlijk zorg voor de continuering van het project, en houden ons hiervan goed op de hoogte. De schoenendoos in het kerkzaaltje, bestemd voor de gaven, herinnert ons er bij tijd en wijle aan.

Diaconie heeft ook bekommernis om degenen, die in de eigen parochiegemeenschap aandacht en steun behoeven; traditioneel zijn dat de zieken, die ondersteund worden door een ziekenbezoekgroep. Door de bezoeken wordt de band met de parochie levendig gehouden. Hier kunnen zowel 'Christus Hemelvaart' en 'St. Joseph' hun samenwerking integreren.

Er is ook een gerichtheid op speciale groepen in de maatschappij vlak om ons heen, voor wie de diaconie zich wil inzetten. Initiatieven zijn genomen om ex-gedetineerden uit de Geerhorst te bezoeken, om te voorkomen dat zij na hun detentie in een maatschappelijk gat vallen. De kerkelijke groep 'Arm in arm', die tegenover de gemeente opkomt voor kwetsbare mensen, afhankelijk van ambtelijke instanties, werd gesteund. De parochie is vertegenwoordigd in de Stichting Noodhulp Dakloze Vluchtelingen, om waar nodig ook persoonlijk ondersteuning te bieden. En eventueel incidenteel financiële middelen te vergaren. Deze activiteiten steunen op en zijn afhankelijk van het enthousiasme van een klein aantal mensen.

De wijk zelf krijgt de afgelopen tijd meer aandacht. De oprichting van het Kruispunt in 2009 is hiervan het meest zichtbare teken. Op twee vaste tijden in de week zijn buurtbewoners welkom voor thee, koffie en een praatje. Er is een scala van activiteiten, waarbij de aanwezigen worden geïnformeerd over een of ander thema of aan het werk gezet in een praktische en leerzame bezigheid. Daarnaast is iedere maand een Herbergmaaltijd, waarvoor ieder die wil wordt uitgenodigd.

Via het Kruispunt is er contact met het Wijkplatform en eerstelijnszorgverleners. In de uitbouw van deze contacten komt een droom van de werkgroep diaconie dichterbij. Wij christenen willen vanuit onze verantwoordelijkheid graag ingaan op nood en eenzaamheid rondom de kerk waar bij vieren. Dit 'omzien naar elkaar' wordt door deze verbinding realistischer en in de toekomst meer mogelijk.

Diaconie

Diaconie...zoals ik het in onze parochie meemaakte en waarvoor ik mij samen met anderen gedurende vele jaren heb ingezet.

1. Vastenactie en Vredesweek vormden de voortzetting en modernisering van de van oudsher in de kerk gegeven Missieactie in de werkgroep Vrede en Ontwikkeling. Wereldwijde diaconale inzet voor bijvoorbeeld christelijke basisgroepen werkten voor mij inspirerend naar liturgische vormgeving en actie. Mijn beeld van een christelijke parochie is daardoor gevormd.
2. Naast de al lang actieve Ziekendienst met haar vele bezoeken aan en vieringen met ouderen en zieken vestigde het initiatief Politiek Avondgebed (1982-1983) - door pastoor Meertens overgebracht uit Keulen - de aandacht op sociaal onrecht ook dicht bij huis. Naast bezinning is actie voor mij wezenlijk voor een christelijke reactie op onrecht en sociale uitbuiting. Veel (oecumenische) activiteiten volgden: aandacht voor uitkeringsgerechtigden, projecten voor daklozen, vluchtelingen, gedetineerden en ex-gedetineerden, bijstandsmoeders, ouderen. De projecten 'Arm in Arm', Stichting Leergeld, Raad en Daad zijn mede daaruit voortgekomen.
3. Met de opening van het Kruispunt in 2009 kwam de diaconie werkgroep tot nieuw leven. De maandelijkse Herbergmaaltijd was er al langer; nu was er de wekelijkse mogelijkheid voor ontmoeting en activiteit, aangeboden aan ieder die dat wenst. Bij de opzet van het Kruispunt heeft de Stuurgroep diaconie nauw samengewerkt met het Wijkplatform en de regionale eerstelijnszorgverleners. De moderne anonimiteit en privacy maakt het uiterst moeilijk, persoonlijke nood actief op het spoor te komen. Via de eerstelijnszorg en de samenwerking met het wijkplatform is het in gaan op die nood minder onmogelijk geworden. Zoals ook het geplande stadsbrede HIP-project – verbinding van hulpvraag en antwoord via telefoon of internet - die anonimiteit kan doorbreken.

In al deze initiatieven beleef ik samen met de werkgroep diaconie een geëngageerde parochie en zie de toekomst met vertrouwen tegemoet.

Gerard Beckers

INGANG ONTMOETINGSHUIS KRUISPUNT

HERBERGMAALTIJD 2012

VASTENAKTIE 2012 VOOR PROJECT CAMBODJA

GASTVRIJHEID, MUZIKALITEIT EN CREATIVITEIT

Vieren, leren en dienen zijn niet goed mogelijk zonder een draagvlak, zonder menselijke inspanning. Maar deze wordt op haar beurt gedragen door een sfeer van ontspannenheid en de inzet van talenten zonder daar rendement of gewin uit te halen. Kerk is er immers niet voor zichzelf, maar voor een inzet voor een betere wereld, gedragen door het geloof in en de openheid naar de Eeuwige.

Gastvrijheid is een deugd, die verzorgd en mogelijk gemaakt moet worden. De parochie heeft er werk van gemaakt door het inrichten van een parochiecentrum, waarin je welkom wordt geheten met welke vraag of opmerking ook. Van hieruit worden de communicatielijnen naar binnen en buiten de parochie bewaakt en ontwikkeld, en komt de schriftelijke neerslag tot stand over alles wat met de parochie te maken heeft. De pastorie zelf blijft zo op allereerst het woonhuis van de pastoor en de plek waar hij gasten kan ontvangen. Een andere plaats van gastvrijheid is het parochiehuis naast de pastorie, aangekocht en ingericht sinds 2002. Daar vinden vergaderingen van kerkbestuur, pastoraatsgroep en werkgroepen plaats, de bijeenkomsten van het Kruispunt, en op de eerste etage bevindt zich de werkruimte van de pastoraal werkster. Maar er is nog meer. Voor grotere groepen – en de parochievergadering is het kerkzaaltje ter beschikking. Vaste bezetting vindt plaats op zondagmorgen na de viering, als er koffie en thee geschonken wordt. En niet de minste plek van gastvrijheid zijn al die huizen, waarin parochianen bij elkaar komen voor de liturgievoorbereiding, of samen over een thema in gesprek gaan. Dit geldt ook voor de jongens en meisjes in de voorbereiding van het vormsel, die door gastouders gastvrij worden ontvangen.

Waar waren we zonder muziek. Vanaf oude tijden is duidelijk, dat in de liturgie op vele wijzen is gezongen. Zingen als een verhevigde vorm van spreken om recht te doen aan wat wordt gevierd. Ook onze parochie kent een muzikale traditie. Een belangrijke plek wordt ingenomen door de cantor die, ondersteund door muzikale begeleiding, de volkszang ondersteunt. Deze 'liedjes' worden ontleend aan een breed repertoire, dat in de loop van de tijden is opgebouwd. Kapelaan Kurris heeft indertijd voor de keuze van de liederen een aantal uitgangspunten gegeven, die nog altijd hout snijden. Met name de gezongen beurtzang, ontleend aan de psalmen, hoort bij deze erfenis. De koren geven een eigen extra accent aan de liturgie. Naast de ondersteuning van de volkszang zingen zij Latijnse meerstemmige vaste gezangen en onder het klaarmaken van de tafel (offerande) en de communie een lied of motet dat bij deze viering past. Tot 1 januari 2010 beschikte de parochie over twee koren, afkomstig uit de twee voormalige parochies. Het koor van Christus' Hemelvaart dat zijn 40 jarig jubileum vierde in 2006, hield toen tot veler spijt op te bestaan; het Josephkoor zet de zangtraditie voort o.l.v. organist- dirigent Anja Hendrikx.

Naast gastvrijheid en muzikaliteit is creativiteit een belangrijk gegeven binnen de parochie. Uiteraard kan het parochieleven niet zonder vaste patronen, waaraan het dagelijks werk en de zondagse viering houvast hebben. Maar deze patronen mogen niet in starheid of in het louter volgen van regels bevriezen. Op alle terreinen van het vieren, leren en dienen zijn er steeds weer creatieve ideeën of voorstellen, die de moeite van het overwegen waard zijn. Soms halen ze het stadium van uitvoering, soms niet. Ieder is welkom in het nemen van initiatief, al moet steeds naar mogelijkheid en wenselijkheid worden gekeken. Parochianen en nieuwkomers weten het: er is altijd wat te beleven, en zo blijft de parochie levend, uitdagend en boeiend. Je bent er welkom, en dat valt op.

Dag van het kerklied van Oosterhuis en Oomen, 20 oktober 2012

Weinigen hebben als Huub Oosterhuis ons menselijk verlangen naar gaafheid en heelheid zo hedendaags 'vertaald' en weinigen hebben het als Antoine Oomen verklankt.) Welhaast universeel binnen elke geloofsovertuiging. Verlangen. Bede. Visioen. Deze waarden gelden voor het gehele omvangrijke en onuitputtelijke oeuvre van Oosterhuis en Oomen. Hun liederen zingen is een bron van plezier en van hoop tegen alle mismoed in.*)*

Deze beleving wilde het St. Josephkoor speciaal in het jubileumjaar van onze parochie graag delen met parochianen maar ook met belangstellenden van "buiten", met als zangers leden van de gefuseerde kerkkoren St.Laurentius/Kunrade uit Voerendaal, de Cantorij van Sittard/Grevenbicht en anderen.

Twee uitvoeringen waren er, die voor mij, de koorleden en de overige – helaas niet talrijke -aanwezigen tot een belevenis uitgroeide die nog lang in de herinnering zal voortleven. Heel bijzonder daarbij was de muzikale leiding die dag van niet minder dan de componist Antoine Oomen zelf. Een blijvende inspiratie in de gewone liturgische vieringen.

De middaguitvoering werd mede begeleid door Meindert Muller die eigen teksten voordroeg. Hij koos voor bezinnende en verstillende intermezzo's die aan de liedteksten zeggingskracht ontleenden maar ook gaven. De opbouw van het liedprogramma en de timing van de tussentijdse teksten verleenden aan de uitvoering een intiem karakter.

De oecumenische muzikale gebedsdienst in de vooravond droeg het thema: "In Gods hand". Hèt thema in het jubileumjaar van onze parochie. De voorgangers waren Elly Bus en Irene Plum. Als openingslied klonk "Lied aan het Licht....."; wellicht het meest bekende en meest gezongen lied van Oosterhuis en Oomen. *Een hymne waarin christelijke, bijbelse dromen, idealen, strevingen, toezeggingen van hoop en troost kunnen samenvloeien met beelden en levenservaringen van mensen in onze cultuur.**)* Thema van de dienst, teksten en liederen waren boeiend en inspirerend op elkaar afgestemd. Als laatste lied klonk "De steppe zal bloeien.....": *Kracht, bede en visioen.)** Koor en gemeente, samen, in volle overtuiging. Warm applaus!

*Waar het lied klinkt, komt leven in beweging, gaat vloeien wat gestold is, daar stroomt energie.)**

Theo Ronden

cursief gedrukte teksten:

**) Meindert Muller, uit zijn teksten voor deze lieddag*

****) Paul Post, Volkskrant 03.04.2010.*

Weten en ervaren

Wat beleeft u aan de parochie?

Ik meende het te weten,

in al die jaren als kerkganger, vrijwilliger en gastvrouw op het Parochiecentrum.

Nu ervaar ik het.

In anderhalf jaar noodgedwongen afwezigheid.

Voortschrijdende dementie van mijn man houdt me thuis.

De kerkloze zondagen geven een vreemd gevoel.

Ik mis iets.

Zou iemand mij missen?

De naailes, de Wereldwinkel, ook gemis, maar anders.

Deel uitmaken van een gemeenschap,
een gemeenschap van mensen die in hun doen en laten
het spoor willen volgen van Jezus van Nazareth,
bezield door zijn geest.

Mensen die samenkomen, inspiratie zoeken,
lief en leed van het leven vieren, met elkaar.

Paaswake, Allerzielen, het laatste afscheid van een medeparochiaan.

En dan de ervaring:

enkelen hebben me gemist

en laten het daar niet bij,

blijven me vergezellen, op eigen wijze.

Dankzij hen blijft de band met die gemeenschap levend.

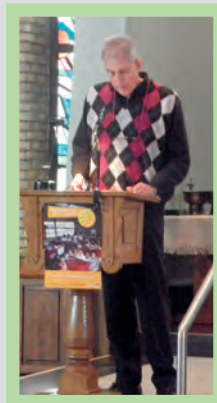
Ervaren om te weten.

Ineke Engelen

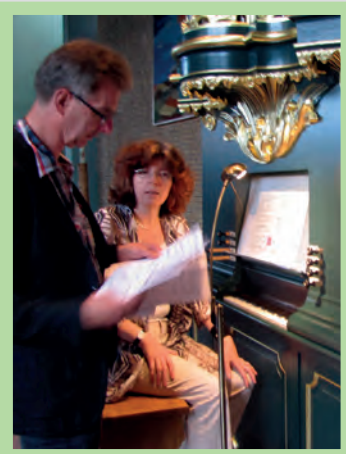

Christus'Hemelvaartkoor

Lars Hansson

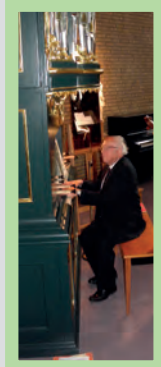

Leo Engelen en Peer Boselie

Anja Hendriks en Ren Lantman

Pastoor Kurris

Josephkoor

Van het westen naar het zuiden naar ?

Verleden

Mijn kerkelijk verleden begint bij de Adelbertkerk, doop, communie en vormsel heb ik hier mogen krijgen. Het gebouw van de Adelbertkerk stamt uit 1967 en ligt aan de Minervaweg 7 in Delft. De Adelbertkerk staat bekend als een meezingkerk.

In mijn tienerjaren hebben mijn, van origine Limburgse, ouders midden in Delft een kapelletje ontdekt. Een kapel waarbij parochianen zich hebben verenigd en de kapel gehuurd hebben. Zij hebben de kapel weer ingericht voor de Rooms Katholieke eredienst en de Kapel van het Heilige Geestzusterhuis werd op 30 juli 1972 na vier eeuwen weer als kerk in gebruik genomen met de naam Sint Hippolytuskapel, op de Oude Delft 118 te Delft. Toen heb ik kennis gemaakt met Latijnse missen en een fantastisch koor. Hier was het ook dat ik Pater Fruytier mocht leren kennen. Hij had de gave om de Bijbelse verhalen dusdanig naar het heden te vertalen, dat ik als jongere met een 'opdracht' naar huis ging.

Daarbij zat ik op een middelbare school, die geleid werd door Paters Jezuïeten. In die school de mogelijkheid tot samenkomen van gelovigen geestelijk gehandicapt, hun ouders, broers en zussen om met verschillende geloofsachtergronden Kerstviering te mogen beleven.

Heden

Christus'Hemelvaart-Heilige Joseph, Hemelsley 240, 6137 BV Sittard. Zelf ben ik als parochiaan, tien jaar geleden, gaan deelnemen aan de viering. Gewoon beleven, verder niets. Vervolgens benaderd om deel te nemen aan de communiewerkgroep, gezinsvieringen mogen mee samenstellen en nu in de liturgiewerkgroep.

Een geloofsgemeenschap, waarbij ik me nu realiseer dat al die dingen die ik als kind heb meegemaakt hier in terug vindt. Samen geloof beleven, samen een viering maken en openstaan voor andere geloofsachtergronden.

Een geloofsgemeenschap, een groep van individuele mensen met allemaal eigen achtergronden, ideeën en meningen. Meningen die het wel eens niet met elkaar eens zijn en kunnen botsen.

Een geloofsgemeenschap die toch weer met al die verschillende mensen, invalshoeken en meningen een warme viering samenstellen. Vieringen waarbij ik met een fijn en warm en geborgen gevoel naar huis ga en weer wat te overwegen mee neem naar huis.

Toekomst

Ik moet toegeven dat dit gegeven voor mij nog bestemming onbekend is. Wie zal het zeggen. Wordt onze parochie toegevoegd aan het grote geheel van Sittard? Gaan wij ons – net als de parochianen van de Hippolytuskapel – ons verenigen en een kapel of geloofsruimte huren en vieren we daar onze eucharistie, woord- en communiedienst, taizéviering of steppeviering? Ik kan het niet zeggen. Wat ik wel kan zeggen is dat ik ook de ervaringen bij onze parochie mee zal nemen de toekomst in, de verdere gang van mijn zoektocht naar mijn geloof.

Félène Leentjens-Kurstjens

STRUCTUUR

Om het functioneren van de parochiegemeenschap mogelijk te maken, zijn heldere structuren noodzakelijk: zij kanaliseren het overleg, maken besluitvorming mogelijk en zorgen voor de voortgang van het parochiewerk. De parochie is ingebed in de katholieke traditie, en het zijn de grotere overleglijnen van bisdom en dekenaat, die het eigen terrein van de parochiële beslissingen bepalen. Dit zijn echter geen statische gegevens. Juist het beeld van de gemeenschap maakt, dat op creatieve wijze wordt gezocht naar werkwijzen, waardoor ambtsdragers en leken, vrijwilligers en beroepskrachten met elkaar op een vruchtbare wijze kunnen samenwerken. In het opzetten en experimenteren met al deze vormen van samenwerking is veel energie gaan zitten, met veel openheid voor overleg naar omliggende parochies, dekenale verbanden en bisdom.

Volgens de regels is het door het bisdom benoemde kerkbestuur met in hun midden de pastoor als formeel voorzitter verantwoordelijk voor de gang van zaken. In de parochie heeft altijd het besef geleefd dat de inhoudelijke verantwoordelijkheid breder gedragen dient te worden; samenwerking tussen pastoor, pastoraal werker en leken krijgt dan ook al heel lang structureel gestalte in de pastoraatgroep. Deze zorgt voor de inhoudelijke reflectie op hoofdlijnen en houdt ruggespraak met het kerkbestuur. De pastoraatgroep is zo samengesteld, dat er goed contact mogelijk is met de werkgroepen, zodat deze op hun beurt in het praktische werk geïnspireerd worden en ook daar terugkoppelingen mogelijk zijn. De huidige structuur werd na lang overleg ingevoerd.

Enkele malen is in deze schets gesproken over professioneel pastoraat. Dit vanuit de overtuiging, dat het beoefenen van het pastorale werk in al haar facetten niet alleen een aspect van roeping in zich heeft, maar ook vakkennis en een systematische aanpak nodig heeft. In 1983 werd door enkele parochianen de Stichting Pastorale Dienstverlening opgericht, die het door de financiële steun van parochianen mogelijk maakte om gekwalificeerde krachten aan te stellen en aan de parochie ter beschikking te stellen. De Stichting bestaat inmiddels bijna 30 jaar en heeft goede diensten bewezen. Sinds enige jaren maakt het bisdom de aanstelling van pastorale werkers in harmonie met het bisdommelijk beleid mogelijk. De Stichting blijft er op toe zien, dat het daartoe gekwalificeerde krachten zijn, die samen met de ambtdrager (pastoor) de parochie kunnen inspireren.

Al dit overleg en deze communicatie vraagt om zorgvuldigheid in handelen en om nauwkeurigheid in afstemming. Soms wordt dit in de dagelijkse praktijk als vertragend ervaren, er zijn ongeduldigen onder ons, die sneller vooruit willen, en in het tempo soms gefrustreerd worden; en anderen die juist pleiten voor voorzichtigheid in het nemen van beslissingen. Er is de bereidheid van velen in onze parochie om een inspanning naar vermogen te leveren. Het is de kunst om de talenten in ons midden zo te gebruiken, dat ze het ideaal van de gemeenschap dienen en uitstralen.

Er is nog een opvallend trekje in het besturen en overleggen, eigen is aan geloofsgemeenschappen. De maat van het jaar wordt niet gemeten in termen van een schooljaar, al wordt met vakantietijden wel rekening gehouden. Evenmin dicteert het kalenderjaar de agenda, al is er wel een receptie om het nieuwe jaar feestelijk in te luiden. De adem van het jaar wordt op de eerste plaats ontleend aan de kerkelijke kalender met haar afwisseling van de hoge feestdagen Pasen, Pinksteren en Kerstmis; Advent en de Vastentijd als bezinningstijd; en andere hoogtijdagen. Op dat ritme van het jaar wordt de communicatie en het overleg in de parochie afgesteld en dat verbindt ons met de grotere geloofsgemeenschap binnen en buiten de katholieke kerk.

Herinneringen....

Ik heb herinneringen aan onze parochie sinds 40 jaren.

Eerst als kerkganger, daarna in de jaren tachtig 7 jaar als assistent in een bijbelgroep. Dat betekende voor mij een grote verandering in mijn betrokkenheid bij de parochie. Je leerde veel parochianen kennen en in de weekendvieringen kwam je ze weer tegen.

Van die tijd zijn ook herinneringen gebleven aan druk bezochte parochiebijeenkomsten in de Oase, waar na een inleiding de deelnemers in kleine groepen gingen praten over het thema. Hele middagen waren wij samen bezig.

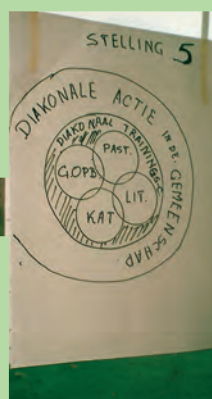
In de jaren tachtig waren wij ook druk met het Politiek Avondgebed. Wij hebben kennis genomen van verschillende "armoede" onderwerpen en ook vieringen georganiseerd.

Na 1999 voelde ik mij na mijn Vormsel (pastoor Meertens als vormheer) een echte parochiaan. Als Evangelisch Lutherse stond je niet veraf van het Vrangendaelse, maar in de ogen van een paar parochianen en van mijzelf was het toch een stap in de goede richting.

Eind jaren negentig was er voor mij als lid in het Parochiegemeenschapsbestuur (PGB v.a. 1997), een taak in de Werkgroep Beleid (v.a. 1998). Onze hoofden zaten vol ideeën over de Parochie als Herberg. Hoe kunnen wij een soort veilige haven, een rustpunt creëren voor de mensen, waarna zij zich weer in het leven op volle zee kunnen storten in het dagelijks leven. De parochiestructuur werd vernieuwd en een Adviesgroep gevormd. Vóór ik het wist, hadden wij een groot Kerkbestuur (2001) waar ook leden elk een werkveld in portefeuille hadden. In die tijd waren er in de parochie drie pastoraal werkers, waar de KB leden mee samenwerkten voor een werkveld (liturgie, catechese of diaconie). Vanaf die tijd heb ik mij ingezet voor de diaconie in de parochie. In 2004 was er voor mij weer een verandering van werkkring. In de pastoraatgroep waren krachten nodig en zo ging ik het parochiewerk weer met andere ogen bekijken. Het is fijn thuis te horen bij een parochie waar zo veel gebeurt, waar zo veel mensen hun krachten en geld niet sparen om te doen wat men kan.

Het jubileumjaar zet de kroon op alles wat ons dierbaar is.

Marjatta Touw-Tommila

AAN DE VRUCHTEN KENT MEN DE BOOM.

Langs het pad naar de hoofdingang van het kerkgebouw is een appelboompje geplant door de bezoekers uit Weissenfels als herinnering aan hun treffen met de parochie hier. Ongetwijfeld is dit boompje een verwijzing naar de uitspraak van Maarten Luther; “Als ik wist dat morgen de wereld zou vergaan, zou ik vandaag een appelboompje planten”. Zo laat dit boompje iets zien van wat de gemeenschap in verbondenheid met anderen zou moeten zijn; teken in de wereld en uitstraling van de hoop op leven, waarbij de Levende ons voorgaat. Aan de vruchten kent men de boom. En om niet onbescheiden te zijn; in dit jubileumjaar heeft het appelboompje bijzonder veel vrucht gedragen.

Het appelboompje kan ons ook inspireren om weer eens nuchter naar het verleden en het heden te kijken, zoals kritische buitenstaanders dit ook ongetwijfeld zullen doen. Je kunt het appelboompje op verschillende manieren benaderen. Voor sommigen zijn de feiten heilig; het beeld van een gemeenschap is prachtig, maar wat zijn de feiten, ofwel; hoeveel vruchten draagt de boom. Hoeveel kerkbezoek in het weekend, communicanten, vormsels zijn telbaar. En wat zijn de te verwachten ontwikkelingen. Het zijn die feiten, die journalistiek interessant zijn, opgepikt worden en passen in een groter maatschappelijk kader. Ook Vrangendael kan de benodigde feiten aanleveren, met de nadruk op de actieve deelname van parochianen aan de opbouw van de gemeenschap, zoals dit herdenkingsboek laat zien. Getalsmatig is er zeker sprake van krimp. Maar de feiten zijn niet heilig, en niet allesbepalend.

Een andere blik op de boom is die van de beleving; hoe wordt dit gebaar van gastvrijheid en verbondenheid in ons midden beleefd? Je kijkt er gauw overheen, maar het is juist de beleving, die voor velen hun betrokkenheid bij de parochiegemeenschap een waardevol element van hun leven doet zijn. Niet de regels en de voorschriften zijn belangrijk, al moet er een zekere ordening zijn. Maar het gezamenlijk beleven van het geloven, in verstaanbare woorden en gebaren, in directe en tot de verbeelding sprekende activiteiten heeft voorrang. En dat alles door de inzet van velen. In alles wat ieder naar eigen talent kan aandragen, daarin zitten de ‘vruchten’ van de appelboom, rijpen ze en komen ze tot wasdom. Zie de verschillende ‘kadertjes’ in dit jubileumboek.

“Aan de vruchten kent men de boom”. Deze uitspraak uit het evangelie is ook de meetlat, waarlangs de appelboom betekenis voor ons krijgt. Aan idealen, visies, werkzaamheden moet iets in de werkelijkheid beantwoorden, anders wordt het luchtfietserij. Tegelijk leeft het bescheiden besef, dat je de vruchten niet uit de grond kunt trekken, of kunt afdwingen. Ze zijn ten diepste een geschenk, dat ons gegeven wordt, zoals de schenking uit Weissenfels illustreert. In gelovig perspectief geplaatst weten wij dat de vruchtbaarheid van al onze parochiële inspanningen ons ten diepste geschonken is, genade is. In goede en in minder goede tijden. We mogen dat geschenk met open handen aanvaarden en ervan genieten. “Toen en nu in Gods hand”, dat is het betekenisvolle ‘beeld’ dat we in ons zelf, ook na het jubileumjaar, onder welke krimpende omstandigheden ook, met ons en met elkaar naar morgen mogen meedragen.

BEZOEK UIT WEISSENFELS

Tijdens dit jubileumjaar stond het eerste weekend van oktober in het teken van de band die onze parochie sinds 1988 heeft met de parochie Sankt Elisabeth te Weissenfels, in het voormalig Oost-Duitsland. Een afvaardiging uit Weissenfels bestaande uit 7 personen was naar hier gekomen om gehoor te geven aan onze uitnodiging ter gelegenheid van het vijftig jarig Parochie jubileum.

Op zaterdag was er een gezamenlijk programma voor de gasten en de parochianen waar ieder van hen was ondergebracht. Voor een aantal van ons een vriendschap sinds de eerste contacten. Er werd een bezoek gebracht aan Limbricht en het Salviuskerkje met een korte uitleg over bouwstijl en interieur. Na koffie met 'Kuchen' bij het naastgelegen kasteel genoten we samen van een heerlijke maaltijd, verzorgd door een van de gastheren. Onze gasten beloonden dit met het zingen van enkele liederen. De avond werd verder doorgebracht in de gastgezinnen.

Het hoogtepunt van het bezoek was de eucharistieviering op zondagmorgen, waarin de overweging werd gehouden door Fons Litjens, die dit weekend ook aanwezig was. Hij was een van degenen die in der tijd de eerste contacten hebben gelegd. Aan het eind van de dienst ontving onze parochie als geschenk een kaars en prachtig kunstwerk van een kunstenares uit Weissenfels. Ook werd een afvaardiging van onze parochie uitgenodigd voor het 150-jarig jubileum dat de parochie Sankt Elisabeth volgend najaar viert.

Aansluitend aan de dienst werd gezellig na gepraat met parochianen, gevolgd door een gemeenschappelijke lunch in het Parochiehuis. Na het maken van enkele groepsfoto's bij de kerk en de 'appelboom', een eerder gekregen cadeau uit Weissenfels, werd er afscheid genomen van elkaar. In de gesprekken die er waren bleek hoe we elkaar nog steeds kunnen inspireren en hoe waardevol dit contact, al is het met tussenpozen, kan zijn.

De Weissenfelsgroep

DROMEN VAN...

TOEKOMST

...VERANDERING

BEZINNING, MENINGSVORMING EN BELEID

Wat de toekomst brenge moge... Een blik in de toekomst heeft allerlei onzekerheden in zich, maar we kunnen niet zonder. Hoe zal de parochie Christus' Hemelvaart – St. Joseph zich ontwikkelen in de nabije toekomst? In beschouwingen over kerk en maatschappij overheerst vaak somberheid; christenen, die hun geloven gezamenlijk willen belijden en uitdragen, gaan in onze maatschappij een minderheid vormen. Een proces van fusie en concentratie van plaatselijke geloofsgemeenschappen, met alle pijn van krimp en scheur, is onvermijdelijk. De vergrijzende generatie, ook in Vrangendael, kent geen grote groep natuurlijke opvolgers. Het professionele pastorale werk staat onder druk.

In het schetsen van een 'beeld van een gemeenschap' staan niet deze grote feiten, maar het leven van de lokale geloofsgemeenschap centraal. Hoe dat proces ook zal verlopen, Vrangendael brengt 'iets' in; haar doorleefde en doordachte geschiedenis, zelfbewustzijn en het beleidsmatig denken. De eigenheid van het Volk Gods in al haar geledingen – iedere stem is belangrijk - staat hierin centraal.

Bezinning op het bestaan als parochie heeft – zoals in het voorgaande opgetekend – altijd een belangrijke plaats ingenomen. Beelden en visies vormen een belangrijke inspiratiebron. Terugkijkend is er ook een grote continuïteit aan te wijzen. Vijf elementen, die samen het hart van de geloofsgemeenschap vormen, keren steeds terug, steeds met een wisselende praktische uitwerking.

SPIRITUELE GEMEENSCHAP

Uit de schets van deze parochiegemeenschap blijkt hopelijk voldoende, dat ze er niet is om zichzelf als 'besloten club' te profileren of te handhaven. Ze staat gericht op het geheim van het bestaan, waarin we de Eeuwige en Nabije God aanwezig weten en ervaren. De gemeenschap wil – met alle menselijkheid die daarin verscholen gaat – navolging zijn van Jezus, die de Christus wordt genoemd, en in wie Gods gelaat in deze wereld zichtbaar geworden is. De Kerk als gemeenschap, die zijn idealen en levenspraktijk onder ons levend houdt, in wie hijzelf als de Levende aanwezig is, en ons gaande houdt door zijn Geest – met aandacht voor alles wat klein is, gering en onzichtbaar. De spreuk van het jubileumjaar 'Toen en nu, in Gods hand' is geen uiting van zelfgenoegzaamheid, maar een (voorlopige) uitdrukking van het besef, dat wij in Gods geheim geborgen zijn en op Hem mogen vertrouwen naar de toekomst toe. Dat leven wij, dat vieren wij.

MISSIONAIRE GEMEENSCHAP

Kerk heeft een 'missie', een uitgesproken modern woord. Het betekent dat de boodschap moet worden uitgestraald, niet in triomf of eigendunk, maar door dienstbaarheid aan de samenleving. Daarbij gaat het om aandacht voor de grote vraagstukken, die te maken hebben met 'vrede en ontwikkeling', maar ook om het 'omzien naar elkaar' in de directe nabijheid, waar mensen hulp en ondersteuning nodig hebben. Kenmerkend voor Vrangendael is dat er steeds weer initiatieven zijn genomen of ondersteund om deze diaconale taak op zich te nemen en kleinschalig waar te maken, in de eigen parochie, maar met een uitwerking ver daarbuiten. De gemeenschap heeft ook altijd loyaal meegewerkt aan de grote landelijke acties, die aan plaatselijke noden ver weg bijdragen. Deze dubbele lijn zal naar mogelijkheid - want afhankelijk van de inzet van mensen - worden doorgetrokken. Ook al zijn sommige initiatieven 'interessant' en mogelijk functioneel voor de wereldlijke gemeente, steeds zal ze gedragen worden door een gelovige inspiratie en motivatie.

Samen delen wat er toe doet in het leven

De parochie en ik zijn even oud. Dat is een overeenkomst... Maar echt vergelijken kun je dat natuurlijk niet. Parochies kunnen wel honderden jaren oud worden... Toch wordt er ook in termen van kerkopbouw gesproken over een levenscyclus: kerkplanting, groei, continuïteit, krimp en verval. Daar waar het niet meer vanzelf gaat, en er grenzen komen aan het 'kerk kunnen zijn' daar rijst de vraag naar de oorsprong. Waar is het allemaal om begonnen? In onze tijd is het belangrijk daarover na te denken. Telkens weer mogen wij ons afvragen: wat doen wij hier? Waartoe zijn wij parochie?

Het gaat om verbondenheid van mensen met elkaar, samen zoekend naar de diepere oriëntatie van het leven, naar wat God ons te zeggen heeft. Ruimte geven aan elkaar. Een plek zijn waar vragen worden gehoord, waar naar gevoelens wordt geluisterd, waar verlangens worden gedeeld, waar mensen zichzelf kunnen zijn. Waar mensen welkom zijn en gastvrij ontvangen worden. Waar de Geest mag waaien... ook over de grens van de parochie heen.

Het is een worsteling om zo'n parochie te zijn, en soms zijn mensen juist vanwege dit ideaal teleurgesteld, omdat het niet altijd allemaal lukt in onze kerk zoals we ons dat voorstellen. Maar toch zien we ook dat er veel mogelijk is. Dat heb ik de afgelopen zes jaar kunnen merken. En heel specifiek in dit jubileumjaar ontmoeten we elkaar bij heel verschillende activiteiten die door bevlogen mensen worden georganiseerd. Telkens zie ik enthousiaste parochianen in de weer, die regelen en sjuwen, die het gezellig maken en die hun kwaliteiten op alle fronten inzetten.

We geloven en vieren samen. We twijfelen en zoeken, verlangen en hopen... En vieren telkens weer... Samen... Als we elkaar weten te vinden om te delen wat er toe doet in ons leven, als we elkaar vertellen wat ons werkelijk doet leven, dan kunnen we parochie zijn. Toen en nu, en in de toekomst, zijn wij in Gods hand.

Elly Bus-Linssen, pastoraal werker

GASTVRIJE GEMEENSCHAP

Openheid en nieuwsgierigheid kenmerken Vrangendael. Iedereen, klein, groot, met een eigen wijs of juist onzeker, is welkom. De gemeente als 'Herberg', waar mensen een tijdelijke pleisterplaats hebben, genieten van een Herberg- maaltijd, op krachten komen, en weer verder door het leven trekken. Het Kruispunt, dat niet op de toren van de kerk te vinden is, maar gewoon in een huis langs de straat. Muzikmakers, orgelliefhebbers en acteurs in theaterstukken, die in de kerkruijnte van woord, klank en stilte genieten, en na afloop van viering of uitvoering een ervaring rijker zijn. Waarbij het (bijna) nooit zonder koffie kan, met een hartelijk woord als smaakmaker. Ook een eenmalig bezoek, zoals in het kader van een rouwdienst, wordt op waarde geschat. Er is geen heilig moeten, geen heilig huisje, juist vanwege die andere Horizon, die onze voedingsbodern is. In dat kader vindt leren plaats. Op de eerste plaats als een wederzijds proces, waarin ieder – jong, oud, geletterd of niet - vanuit eigen levenservaring een inbreng heeft. Praktisch, zoals in vele activiteiten van het Kruispunt gebeurt. Of met het oog op de viering van het geloven, zoals in het vormselproject vorm krijgt. Of uitdrukkelijk gericht op de verdieping van het geloven, wat bijbel- en steppegroep beogen te doen. Leren gevoed door vieringen vanuit de lezing van de Schrift, en verder geleefd.

COMMUNICATIEVE GEMEENSCHAP

Dit alles vindt niet in bovenaardse sferen plaats, maar gewoon aards in en rondom het kerkgebouw aan de Hemelsley in Sittard. Dat betekent de inzet van mensen, die moeten zorgen voor de organisatie, van het openen van de deur, het plaatsen van de bloemen, tot aan planning van vergaderingen. Al die organisatorische inspanningen maken gemeenschap- opbouw mogelijk. Om te beginnen met de materiële voorzieningen, die moeten worden onderhouden en bij de tijd gehouden; de renovatie van het kerkzaaltje is er een voorbeeld van. In het jubileumjaar zelf kwam het gebouw prominent in het middelpunt te staan als een tijdgebonden, maar toch bijzondere plek, waar als ongewijde ruimte veel mogelijk is. Ook het gebouw zelf vraagt verzorging, aandacht, en niet te vergeten – poetsen om de zaak netjes te houden. Een goed onderhouden en opgeruimde omgeving is een voorwaarde voor de communicatie in onze gemeenschap.

Waardevolle ondersteuning wordt verleend door vrijwilligers die zaken regelen op en via het secretariaat, in en rond de sacristie, het kerkzaaltje, het parochiehuis en de pastorie. Met bescheiden budgetten, maar met enthousiaste inzet wordt het 'kerkbedrijf' of, zoals de Vlamingen zo mooi uitdrukken, de 'kerkfabriek' gaande gehouden. De penningmeester weet als geen ander dat de schoorsteen moet roken. Maar alle activiteit – hoe routinematig het soms ook mag zijn – staat ten dienste van de geloofscommunicatie, en vraagt om volgehouden trouw en aandacht.

En tenslotte moeten de beleidsorganen en de werkgroepen genoemd worden, waarin de richting van de parochie wordt bepaald. Voor het uitzetten van de koers is een samenhang van materiële en inhoudelijke beslissingen belangrijk. Vandaar dat altijd gestreefd is – binnen de kaders van het grotere katholieke kerkelijk verband – naar een goede afstemming tussen het kerkbestuur en pastoraatgroep. In deze laatste groep wordt door pastoor, pastoraal werkster en andere pastorale medewerkers het beleid uitgezet. De Stichting Pastorale Dienstverlening borgt de inzet van een professioneel pastorale werker. Die structuren maken slagvaardig beleid mogelijk, maar ze zijn er steeds met het oog op de opbouw van de gemeenschap, waarvan de leden met elkaar verbonden zijn, en zich hopelijk thuis voelen.

De buitenproportionele kerk van Albi, ca. 50.000 inwoners, roept vraagtekens op zeker als je de bouwgeschiedenis ervan kent. Machtsmisbruik van de kerkelijke overheden hebben er toe geleid dat dit prestigieuze bouwwerk in zo'n klein stadje, door de plaatselijke bevolking gebouwd en betaald, gerealiseerd werd. De bisschop van Albi ging zo ver zelfs dat hij mensen terroriseerde en ze liet straffen als ze zijn bevelen niet opvolgden. Dat ging zo lang door, totdat de kerkgangers zich verzetten en de bisschop ter dood brachten. Als geloofsgemeenschap, maar eensgezind, gingen ze daarna verder zonder leider.

Hoe anders ging het met de mensen in Afrika, die samen kwamen boven op de berg in de schaduw van een grote boom. Geen kathedraal of basiliek, maar een schuilplaats voor de felle zon. Ook zij gaan verder als geloofsgemeenschap, met mensen uit hun midden die hun inspireerden. En wij in Vrangendaal?

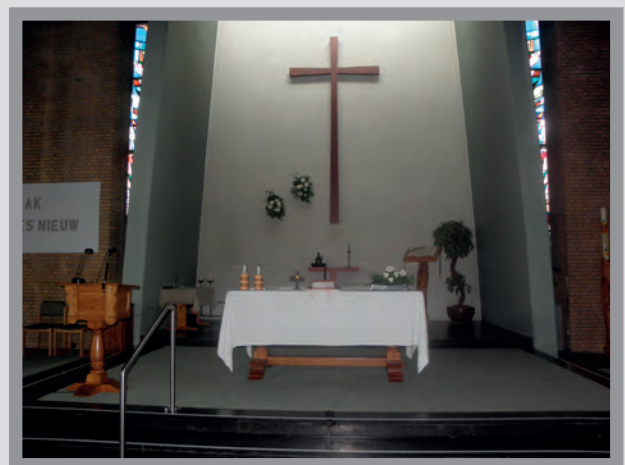
Komen wij samen in een kathedraal of zoeken we een schuilplaats waar we ons zelf kunnen zijn?

Worden we volgzame schapen of laten wij ons inspireren door mensen om ons heen?

Zoeken we de beschutting van vier dikke muren met aan weerszijden protserige torens of zijn we tevreden met een dak boven ons hoofd?

De Sint Pieter in Rome vol met kunst is mooi, maar onder de grote boom daar boven op die berg heb je een wijds uitzicht.

Jan Wetzeler

Vrangendael

Kerstmis, met een paar echte schapen voor de kerk, met echte herders en een kind, met vuurkorf om ze warm te houden; een stampvolle kerk met honderden kinderen, ouders en grootouders. Sint Martinus, uitgeholde bieten en pompoenen en ander soort lichtjes, een ijskoude bedelaar en na een lange tocht bergop (uit een ketel zo groot als die van Obelix) warme chocomel op de Kollenberg. Bijna alle communicanten van de stad een inspirerende weg laten gaan op weg naar hun grote dag. Mensen, families vaak, die niet alleen in en na een viering op zondag, maar ook daarbuiten met elkaar verbonden raken, de rest van hun leven. Het werkelijk welkom heten van een door bisdom en burens in de steek gelaten parochie. Het daarna samen, niet in geld, maar wel als gemeenschap nog rijker dan voorheen verder konden gaan, met niet één, maar (helaas tijdelijk) twee koren. Het creatief, maar niet kunstmatig leiderschap van pastoor Wiel Meertens en 'zijn drie vrouwen', de pastoraal werksters Marianne, Mia en Anoesjka. De parochie als herberg, letterlijk en figuurlijk....

Later het wel degelijk meer piepen en kraken, maar nooit breken van de gemeenschap, als tegenvallers komen, in financiële, intermenselijke en gebouwelijke zin. Het opnieuw ingaan van de steppe en niet bang zijn voor wat komt. Dat was voor mij Vrangendael, Dat is Vrangendael en dat zal hopelijk nog lang Vrangendael blijven.

Peer Boselie

Marianne en Peer onderweg naar Santiago de Compostella

HET KRUIS: VERTICALE EN HORIZONTALA LIJNEN

Deze vier elementen kan men uittekenen:

- Als een verticale lijn, waarbij de *spirituele gemeenschap* de (stippel)lijn en openheid uitdrukt naar het geloofsgeheim als inspiratiebron 'boven' ons, en de *communicatieve gemeenschap* als de menselijke inspanning, om alle parochiële activiteiten in onderlinge samenhang en communicatie over en weer op het grondvlak tot stand te brengen.
- Als een horizontale lijn is de beweging van binnen naar buiten te zien, benoemd als *missionaire gemeenschap*, waarin de activiteiten en inspanningen met het oog op de 'oecumene' (verstaan als: bewoonbare wereld voor allen) gebundeld worden. En er is de beweging van buiten naar binnen, benoemd als *gastvrije gemeenschap*, waarin ieder welkom is in de Herberg als 'pleisterplaats', waar de omringende samenleving en wij elkaar onderling leven en geloof verbinden.

Het kruispunt van die twee lijnen vormt de ontmoeting met elkaar in het vieren van geloof en leven, in gebed, in breken en delen (eucharistie) en in alle vormen waarin geloven als levensweg wordt beleden, in leermomenten en in ontmoetingen wordt benoemd. Inderdaad een kruis, waarin ook ruimte is voor de kleine en grote kruisen die onder ons worden gedragen. In die ruimte van de ontmoeting vindt ook zielzorg plaats, de zorg voor het geloof, de ziekte en het lijden van de enkeling of familie. Soms onzichtbaar, soms geweten, soms aanwezig, zoals in de kruisjes in de hoek van herdenken en bidden. Zoals zichtbaar is in het kruis van Anna Bella, dat als een zwijgend getuige donker achter in de kerk staat. In al dat lijnenspel van boven naar beneden, van binnen naar buiten, in dat kruispunt klinkt steeds door: 'Heer onze Heer, hoe zijt Gij aanwezig...'

MENINGSVORMING

Deze elementen zijn zichtbaar in de praktijk. Maar het is goed om te peilen, of 'we' nog op koers liggen, en of de parochianen zich hierin blijven herkennen. Binnen de parochie is altijd aandacht besteed aan consultatie en meningsvorming van de parochianen; wat zijn hun ervaringen en wensen, juist als het gaat om de concrete toekomst? In 2009 is door kerkbestuur en pastoraatgroep een uitgebreide gespreksronde gehouden over de stand van zaken in de parochie en de gedachten over de toekomst. In totaal zijn 17 gesprekken gevoerd met alle vrijwilligersgroepen in de parochie en 2 met parochianen na de zondagsviering. Daarvan is uitgebreid verslag gedaan en zijn door een begeleidende klankbordgroep adviezen uitgebracht. Een voorbeeld van de wijze, waarop Vrangendael een geloofsgemeenschap wil zijn, waarin de onderlinge communicatie van groot belang is.

Parochianen onderstrepen in de gesprekken de eigenheid van de parochie, waarin zij zich thuis voelen, zijn gaan voelen, soms in 50 jaar trouw, soms gedurende een korte of langere periode. De eigenheid blijkt uit de duidelijke visie die wordt herkend en gedragen; door alles heen blijft klinken, dat het om mensen gaat, dat zij tot hun recht komen. Het komt tot uitdrukking in de vele activiteiten, waarvan sommige niet eens zo bekend zijn onder parochianen, en waar men slechts nu en dan mee in aanraking komt. Dit alles wordt echter gewaardeerd en ondersteund. Het meest zichtbaar zijn de elementen in de liturgie als plaats van ontmoeting, waar Vrangendael zich onderscheidt: de deelname van de leken in de liturgie, de vredeswens, communiceren onder twee gedaanten, eerst het communiceren van de gelovigen en daarna van voorganger en assistenten. Daarin komt het gemeenschappelijk ideaal tot uitdrukking. Men zou over het algemeen graag zien, dat deze eigenheid behouden blijft.

De parochie wordt in zijn dagelijkse activiteit door velen gedragen, vrijwilligers en werkgroep. Maar van bijzonder en vitaal belang is de verhouding tussen voorgangers en gemeenschap. Het zijn de voorgangers – priester en pastoraal werk(st)er – die de gemeenschap binden en inspireren. Het is de gemeenschap die daaraan in allerlei vormen van betrokkenheid aan bijdraagt en initiatieven neemt. In hoeverre gewone leken voorganger kunnen (en willen) zijn, is voorwerp van bespreking. Met bezorgdheid wordt gekeken naar het afnemen van het kerkbezoek door vergrijzing en ouderdom. Dierbare parochianen ontvallen ons door de dood. Naast-staanden worden zoveel mogelijk opgevangen, in stilte en vanzelfsprekend, en worden uitgenodigd om aan het leven van de gemeenschap deel te blijven nemen. Er is geen jeugdige generatie, die het stokje in groten getale overneemt. Dat leidt ook tot zorgen over de handhaving van het kerkgebouw en haar infrastructuur – wat is gezien de ruimtelijke mogelijkheden haalbaar en met het oog op de voortgang van de gemeenschap wenselijk?

De parochie heeft te maken met een kerkelijke omgeving, die de laatste jaren sterk in beweging is. Ontwikkelingen in de samenleving en de vergrijzing hebben – ook in Limburg - geleid tot een scherpe daling van het kerkbezoek en de noodzaak tot het sluiten van kerkgebouwen. Algemeen wordt aangenomen dat de 'volkskerk', waarin men bij gelegenheid in het jaar vanuit familie- en verenigingsverbanden aan het kerkgebeuren deelnam, met zijn tradities en geplogenheden, voorbij is. Betrokken zijn bij een kerkgemeenschap is een persoonlijke keuze geworden, dat wordt in alle kerkelijke organen van hoog tot laag erkend. In de beleidsplannen van het bisdom en het dekenaat wordt met milde hand toegewerkt aan kerkelijke concentratie van priesters en kerkgebouwen, waarbij de eigen geschiedenis van de betreffende geloofsgemeenschappen als gemeenschap onder druk kan komen te staan. In de gesprekken met de eigen parochianen wordt – zoals te verwachten is – heel verschillend gedacht over de verhouding tot deze kerkelijke omgeving en de positie, die men wil innemen. Dit is het geval, als de eigenheid van Vrangendael in de knel komt, of onderdeel wordt van een groter geheel.

De ezels van Palmpasen

Palmpasen was een mooi feest.
Palmpasen bewees dat het kon:
bidden en vieren en kerk zijn
in een schoolgebouw, achter de kerk -
de school van de wijk.
Het was passen, maar het ging,
veel schapen in een hok.
Het zingen was er niet minder,
de stilte even zo goed.
Geboden werd er van harte.
Alleen de processie liep mis;
die ging de verkeerde kant op:
we liepen de ezels na
terug naar de te grote kerk,
naar de zorgen om klokken en toren;
om ruimte, waar ieder alleen is
met almaar meer stoelen rondom;
om kou, niet meer te verdrijven;
om de loden last van het geld.
Deuren die welkom heetten
gaan steeds meer angstvallig op slot.
Het eens kloppend hart van de wijk
is verstild tussen muren van steen.
Lieve kerk, die ons vijftig jaar diende,
jij verdient zoetjesaan een vaarwel,
met een heel vrolijk feest ten afscheid,
want feesten dat kunnen wij wel.
Wij - Gods volkje, toch weer op uittocht,
gist in het deeg en zout in de pap -
wij vinden wel weer een oase
om kerk te zijn en te vieren,
een klaslokaal om te bidden,
een kamer om samen te zijn.
We gaan in processie. We zetten
de ezels de goede kant op:
kont naar de molensteen en weer
de wijk in, terug naar de mensen.
Gods ezeltjes onderweg,
gaan wij dapper op hoop van zegen.
Eindelijk vogelvrij.

Meindert Muller

OPNIEUW: VISIE EN BELEID

Het geschetste beeld van een gemeenschap is een schets van de ruimte, die geschapen is door Vaticaans concilie. Toen is werkelijk tot de basis doorgedrongen wat het wil zeggen: 'samen kerk zijn'. De eigenheid van de plaatselijke geloofsgemeenschap is erkend, en de eigen inbreng van 'leken' is op waarde geschat. Deze geloofsgemeenschap ter plaatse is niet te herleiden tot een radertje in een groter geheel. Net zo min als een bisdom geen filiaal is van de wereldkerk, die middels een bevelstructuur van boven naar onder bestuurd wordt. Tijden veranderen en ook de eigen parochie zal met de realiteit voor ogen beleid moeten maken, een stip op de horizon moeten bepalen. Maar wel met de rijkdom van het verleden, de verworven visie, de praktische betrokkenheid van mensen, en de materiële zaken als 'erfgoed' naar de toekomst.

Vanuit haar lange geschiedenis van 'schrift en traditie' en uit de rijkdom van het christelijk erfgoed kan geput worden om opnieuw visies te doordenken en te formuleren, die dragend kunnen zijn naar de toekomst. Troostrijk kan de gedachte zijn aan de plaatselijke kerk als een organisme, dat verschillende perioden van bloei en verval kent. Wat hier is gezaaid, zal elders zijn weg wel vinden. Door de inculturatie van het christelijk geloven in den vreemde, die 'we' hebben bevorderd met onze bijdragen aan de wereldkerk en de mondiale samenleving, waardoor mensen elders een betere startpositie krijgen. Door de opvoeding van onze kinderen, die misschien niet zo 'kerks' zijn, maar de kiemen van ons geloof verder zullen dragen. Een dergelijke visie ontnemt ons onze mogelijke kramp en maakt ons open naar de toekomst.

Een andere visie is die van de 'Paulijnse' gemeenten, genoemd naar de rondreizende apostel Paulus. Zij hebben de oer-kerk gevormd; gemeenschappen rond de Middellandse zee, ieder met een eigen achtergrond en cultuur, maar gebonden aan dezelfde geloofsgegevens en loyaal verbonden met de moederkerk van Jerusalem. Dat opent mogelijkheden voor de beleving van kleinschalige bijeenkomsten van gelovigen, waar toch de band met de grotere kerkgemeenschap kan worden bewaard. Denk aan de discussie die Paulus voerde met de goegemeente in Jeruzalem en het eerste Apostelconcilie (zie Handelingen hoofdstuk 15), waarop een optimale verhouding tot stand kwam tussen de verschillende groepen christenen. Ook het voorbeeld van de monniken, nieuwe gemeenschappen uit de oudheid, kan ons hierbij inspireren. Ze zijn begonnen in de woestijn. Zij vormden zelfstandige gebedskringen en bewaarden zo het geloof en gaven het door. Zonder deze persoonlijke spirituele indaling van het geloven was het christendom niet bewaard gebleven.

Een derde visie gaat uit van de totaal andere cultuur, waarin we terecht komen, en waarin mensen met elkaar verbonden worden middels de digitale snelweg. De website (van Vrangendael) dient als 'sociaal medium' dan niet alleen als 'zender' van parochiële activiteiten, maar is ook een interactief ontmoetingsplein van geloofscommunicatie, niet aan een fysieke plaats gebonden.

Het zal een kwestie van beleid en strategie zijn, om deze en andere visies bruikbaar te maken voor een begaanbare en beleefbare toekomst van de parochie. Waarbij de elementen van de gemeenschap (spiritueel, missionair, gastvrij en communicatief) steeds tegen elkaar afgewogen worden in hun relatie tot het centrum van het belijden en vieren van ons geloven.

Wat de toekomst brengen moge.... Sommigen zullen zeggen: 'het verleden ligt vast, de toekomst ligt open'. Dit gedenkboek is dan de aanzet tot het ophalen van herinneringen in nostalgie, want in het verleden was alles natuurlijk beter. Maar beter is het om te zeggen; 'de toekomst ligt vast, het verleden ligt open'. Juist wat in het verleden zich als mogelijkheid van leven en vieren gerealiseerd heeft, kan in de toekomst verder gedragen en ontwikkeld worden. Een gedenkboek als inspiratiebron, waarbij we het lied mogen doorzingen; ...mij geleidt des Heren hand...

VIER WIJKEN VAN DE PAROCHIE CHRISTUS'HEMELVAART - H. JOSEPH

De wijk Stadbroek

De geschiedenis van de parochie H. Joseph in Stadbroek begint al in 1920, wanneer deken Thijssen aan de missionarissen van het H. Hart opdracht geeft de pastorale zorg voor Stadbroek op zich te nemen. Aanvankelijk in een noodkerkje aan de toenmalige Putweg, spoedig gevolgd door een grotere noodkerk aan de St. Josephstraat. In 1954 werd een kerk gebouwd aan de Tudderenderweg. Sinds 1920 groeide het aantal gezinnen in deze wijk van 40 naar 1100. Op 16 februari 1998 werd de kerk aan de eredienst onttrokken.

Op 1 januari 2000 werd de fusie van de parochies Christus' Hemelvaart en H. Joseph door een decreet van het Bisdome van kracht.

De wijk Vrangendael

In het begin van de jaren zestig start de realisatie van het bestemmingsplan Sittard-Noordoost, zoals de wijk toen werd genoemd. Op 11 december 1962 wordt door de toenmalige bisschop van Roermond, Mgr. Moors, hier een nieuwe parochie opgericht met de naam: Christus' Hemelvaart. Pastoor Salemans is de eerste pastoor.

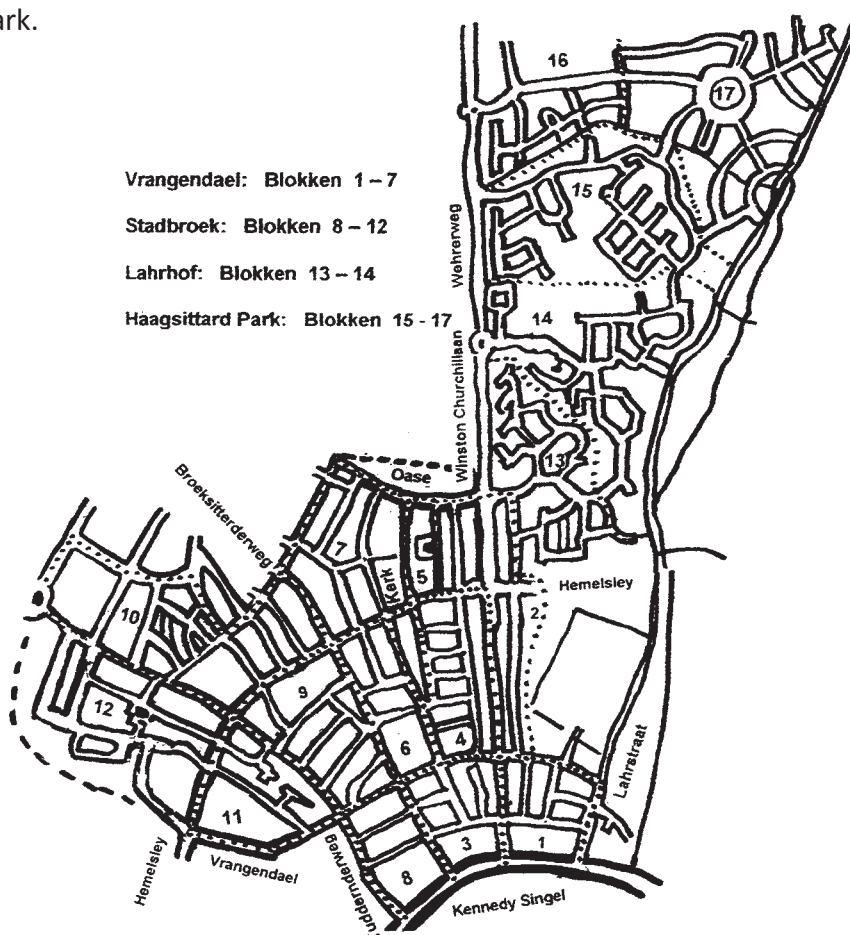
De parochie bestond uit 90 gezinnen en had oorspronkelijk als kerk een houten keet. In deze periode is er enthousiast gewerkt aan de opbouw van een wijk- en kerkgemeenschap. In 1965 was de nieuwe kerk klaar.

De wijken Lahrhof en Haagsittard

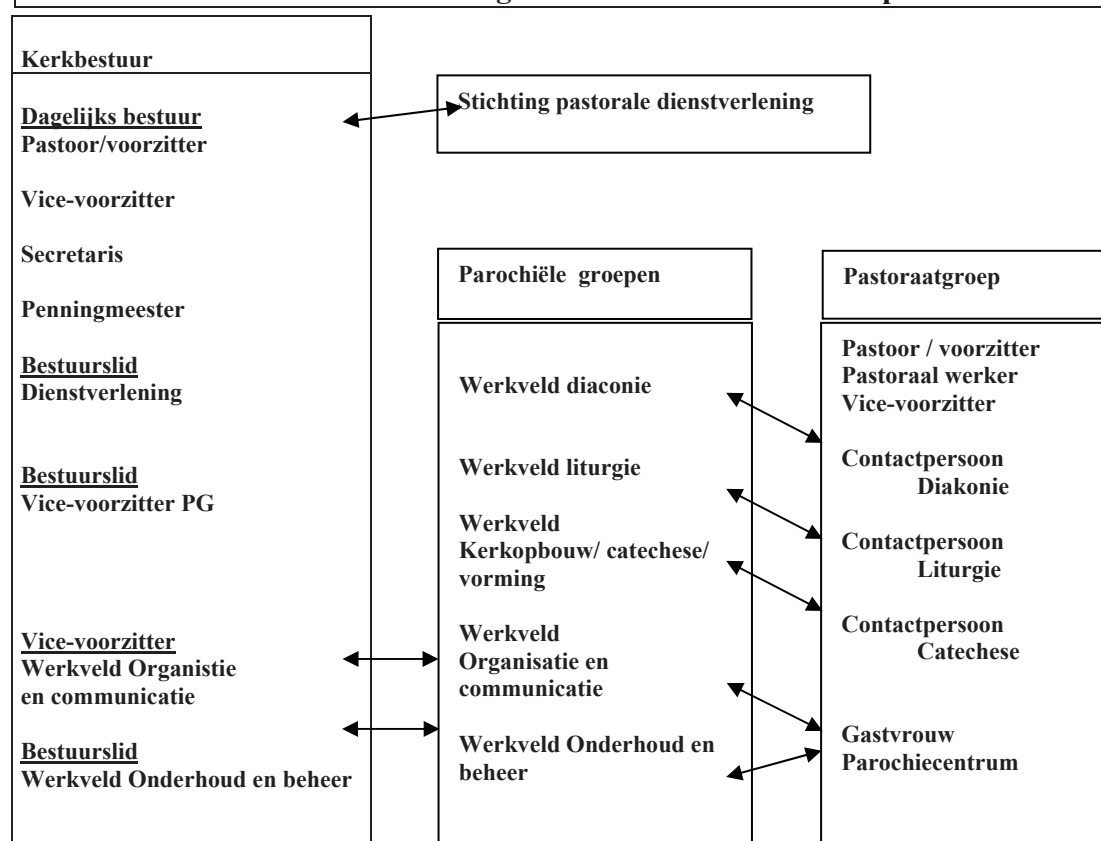
Er werd een nieuwe wijk naast Vrangendael gebouwd. In 1981 was het zo ver, dat vanuit de parochie Christus' Hemelvaart een werkgroep werd opgericht en een "Belangengroep Kemperkoul" gesticht, die werkte aan de leefbaarheid in de wijk Lahrhof. In de jaren negentig kwam er nog een nieuwe wijk bij: Haagsittard Park.

Parochie over wijkgrenzen heen

De parochie Christus' Hemelvaart bleek al spoedig een thuis te zijn, niet alleen voor de wijkbewoners, maar ook voor een groot aantal mensen van buiten de parochiegrenzen. Door de fusie met de parochie H. Joseph werd ook het territorium van de parochie uitgebreid. In 2012 is het 50 – jarig jubileum feestelijk met allerlei activiteiten gevierd. Dit gedenkboek wil van deze mijlpaal in haar geschiedenis aan de parochianen en alle belangstellenden verslag doen.

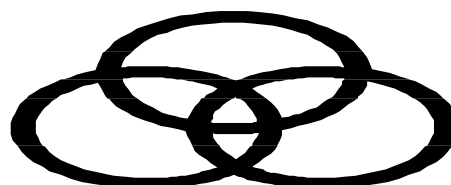

De organisatiestructuur van onze parochie

Werkgroepen en medewerkers in de parochie eind 2012

	Leden		Leden
Leidinggevende groepen		Kerkopbouw en catechese	
Kerkbestuur	7	Gespreks/Bezinnings-groep	9
Pastoraatgroep	6	Kringenwerk	2
Diaconie		Doopgroep	3
Herbergmaaltijd	2	Steppegroep	2
Kerk en Buurt	4	Oecumenische viering	1
Kruispunt medewerkers	17	Vormselgroep	7
Ziekendienst		Centrale Communie Werkgroep	12
Vrangendael Stadbroek	9	Organisatie en communicatie	
Stuurgroep diaconie	10	Parochiecentrum gastvrouw	1
Vrede en Ontwikkeling	6	Parochiecentrum-vrijwilligers	7
Liturgie		Parochieblad "Deze Week"	2
Acolieten / misdienaars	12	Werkgroep website Vrangendael	4
Avondwake	9	Onderhoud en beheer	
Bloemsiergroep	13	Onderhoud en beheer	2
Cantores / Organisten	10	Dienstverlening	
Collectantencollege	10	Vrijwilligers poetsgroep kerkgebouw	6
Communie assistenten	7	Koffiegroep	15
Gelegenheidskoor wisselend		Financiën	
St. Josephkoor	22	Stichting Pastorale Dienstverlening	8
Kindernevendienst	4	Overige medewerkers	
Koster	2	Overige medewerkers	2
Lectoren	13		
Liturgiegroep	7		
Predikanten	5		
Werkgroep "Kindje-wiegen"	1		
Werkgroep Gezinsviering	5		
Werkgroep Taizéviering	4		
Werkgroep Vesperviering	4		

Pastores van de parochie in 50 jaar

Rich Salemans	1962-1968	pastoor	
Hein Willems	1963-1968	assistent	eerder aalmoezenier
Hub Korsten	1965-1974	assistent	eerder kapelaan in Baandert
Toine Elissen	1966-1968	kapelaan	
Fons Kurris	1968-1981	kapelaan	opvolger van A.Elissen
Piet van den Baar	1968-1972	pastoor	
Math Gubbels	1969-1970	diaken, stagiair	later pastoor in Kakert-Schaesberg
Piet Bruijnen	1971-1972	stagiair van HTP	later pastoraal werker in Maastricht
Lambert Arts	1971-1982	weekendassistent	later pastoor in Herkenbosch
Jo Wolters	1972-1974	stagiair van HTP	priester, later pastor in Roosendaal
Wiel Heuvelmans	1972-1977	pastoor	
Annie Hoenselaars	1973-1985	pastoraal medewerkster	
Wiel Meertens	1977-2000	pastoor	
Hanneke Keiren	1977-1979	stagiair van HTP	
Fons Litjens	1979-1989	pastoraal werker SPD	
Gemma ten Holder	1983-1986	pastoraal medewerkster	
Wim van Reen	1982-1983	stagiair van HTP	
Piet van der Bruggen	1982-1998	weekendassistent	opvolger van L.Arts
Mia Waterval	1984-1985	stagiair uit Tilburg	
Eddy ten Dam	1987-1988	stagiair van UTP	
Melanie Broos	1990-1994	pastoraal werker SPD	
Janny Wezenberg	1995-1996	pastoraal werker SPD	
Marianne Boselie	1995-2005	pastoraal werker SPD	
Mia Cleef-Gijbels	1998-2004	pastoraal werker SPD	
Anoesjka van den Broek	2000-2004	pastoraal werker SPD	
Piet Verhagen	2003-heden	pastoor	
Annelies Tummers	2005-2006	pastoraal werker SPD	
Elly Bus-Linssen	2006-heden	pastoraal werker SPD	

Jubilea in de parochie in de laatste 25 jaar

- 24.06.2012 Hoofdfeest **50 jaar parochie**
- 28.06.2009 Eucharistieviering jubileum **Piet Verhagen 40 jaar priester**
Bij dit jubileum kwam het boek uit "De eigenzinnige pater" van de jubilaris (Zie lied in bijlage...)
- 10.02.2008 Eucharistieviering jubileum **SPD 25 jaar bestaan**
- 15.10.2006 Eucharistieviering jubileum **Zangkoor "Christus Hemelvaart" 40 jaar**
- 03.07.2005 Eucharistieviering jubileum **Parochie 40 jaar**
Na de feestelijke viering was er Frùhschoppen met gezellige nazit en er werd ook een "Kunstmarkt" georganiseerd door de werkgroep "Red de Kerktoren"
Ter ere van dit jubileum kwam er ook uit een speciale uitgave van ER IS MEER
- 16.01.2005 Eucharistieviering **afscheid Marianne Boselie als pastoraal werker**
- 04.01.2004 Eucharistieviering / receptie **afscheid Mia Cleef als pastoraal werker**
- 05.01.2003 Installatie van **Piet Verhagen als nieuwe pastoor**. Viering en receptie
- 09.12.2001 Eucharistieviering jubileum **Mia Cleef-Gijbels 25 jaar werkzaam in het pastoraat**
- 25.11.2000 Eucharistieviering **afscheid Wiel Meertens als pastoor**
- 15.02.1998 Eucharistieviering **Sluiting kerk H.Joseph Stadbroek Sittard**
- 15.05.1988 Eucharistieviering jubileum **parochie 25 jaar**
Bij het jubileum werd uitgegeven het boekwerk "25 jaar parochie christus' hemelvaart (1962-1987) vragendael-lahrhof sittard", redactie door Fons Litjens
- 14.04.1996 Eucharistieviering jubileum **Wiel Meertens 40 jaar priester**. Zondag om 11.00 uur feestelijke viering met een overweging door pastor Piet van der Bruggen. De werkgroep "vloeractie" kon als cadeau de nieuwe vloer voor de kerk aankondigen. Feestelijkheden begonnen al op vrijdag 12 april met een feestavond in de Oase. Zaterdag na de eucharistieviering vond een concert plaats.
- 29.03.1981 Eucharistieviering jubileum **Wiel Meertens 25 jaar priester**

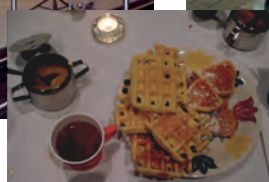
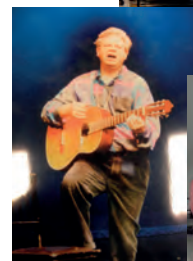

50 jaar Vrangendael

TOEN EN NU IN GODS HAND

JAARPROGRAMMA

- 8 januari Nieuwjaarsreceptie
- 20 januari "t wônjer van't laeve" door zanggroep SAS
- 12 februari Carnavalsmis met de Kempernaaze
- 19 februari Homage aan de Carnavalspreken van Herman Veugelers
- 17 maart De 3de verjaardag van "Het kruispunt"
- 18 maart Terugblik op 40 jaar parochie H. Joseph Stadbroek
- 25 maart Start Vastenactie voor project SOID Cambodja
- 15 april "Geen vogel dan mijn hart" zang en voordracht door Meindert Muller voor alle vrijwilligers
- 20 mei Missionarisdag met gastpredikant Jan Laarakker Thema: Kindsoldaten
- 24 juni Officiële feestdag 50 jarig jubileum met receptie
- 18 juli Herberglunch voor wijkbewoners
- 7 augustus Orgelconcert door Anja Hendriks
- 15 augustus Herbergmaaltijd voor wijkbewoners
- 2 september Jongerendag met workshop graffiti en toneel
- 8 september Bezinnings- en pelgrimstocht naar Wittem
- 9 september Open monumentendag met expositie van werken van Wiel Meertens
- 12 september Nationale ziekendag
- 23 september Concert door Oratoriumvereniging Sittard, Tjeu Zeijen en Collegium Ad Mosam
- 7 oktober Ontmoeting met zusterparochie Weissenfels
- 20 oktober Dag van het kerklied o.l.v. componist Antoine Oomen
- 7 november Dag van de Dialoog met interreligieuze viering
- 11 november Missa Luba gezongen door koor uit Bocholtz
- 16 december "Rosalie Niemand" eenacter door toneelgroep SAS
- 6 januari Afsluiting jubileumjaar met receptie en boekpresentatie

- * Modern en huiselijk ingerichte ontvangstruimte
- * Rouwkamers met bedopbaring
- * ***Rust en privacy, slechts één rouwbezoek tegelijk***
- * Veel ruimte voor uw wensen en ideeën
- * Persoonlijke benadering is vanzelfsprekend

Provincialeweg 33 Limbricht
046-4524156

W.W.W. KUSTERSUITVAARTZORG.NL

Een uitvaartcentrum waar privacy voorop staat. Een gebouw dat aangepast is aan de wensen van deze tijd. Iedereen kan en mag gebruik maken van het uitvaartcentrum ongeacht de keuze van uitvaartonderneming. Mooie gelegenheid voor het houden van uw koffietafel.

Uitvaartcentrum Ubachs

Vouershof 2, 6161 DB Geleen, Tel.: (046) 474 32 93, Fax: (046) 475 52 30
Erkend NUVU-lid, met A-status, www.ubachs.nl, info@ubachs.nl

Samen maken we ons sterk voor een goede zorg

Apotheek de Baandert feliciteert
Christus-Koning Parochie Vrangendael
met haar 50 jarig jubileum.

Service Apotheek de Baandert

Paul Paques, apotheker

Herni Weltersstraat 70d, 6136 KE Sittard - 046 - 452 54 99
www.apotheekdebaandert.nl

Dé fairtrade *cadeauwinkel* van Nederland

De Wereldwinkel, wel zo fair!

In Wereldwinkel Sittard vindt u het grootste
assortiment fairtrade artikelen: van sjaals en
tassen tot wenskaarten en wierook!

Ook kunt u er terecht voor woonaccessoires
zoals beelden, vazen en kaarsen.

En voor cadeautjes die geluk brengen of
symboliseren.

Op het gebied van koken & tafelen zijn er
de heerlijkste wijnen, sauzen en andere faire
etenswaren om van te smullen.

Koopt u een fairtrade product, dan draagt u
bij aan de ontwikkeling van de producenten
in Azië, Afrika en Latijns-Amerika.

En juist dát maakt een wereldcadeau tot het
mooiste cadeau.

Wereldwinkel Sittard
Steenweg 61

www.wereldwinkelsittard.nl

www.wereldwinkels.nl

Snelle Drukkerij Pasklaar

Voor Verantwoord
Drukwerk en
Printwerk

De drukkerij in de buurt

Overhoven 71

6136 EB Sittard

046 4200 125

info@drukkerijpasklaar.nl

www.drukkerijpasklaar.nl

kopieren en printen in kleur en zwart-wit voor bedrijven en particulieren

visitekaartjes
huwelijkskaarten
stempels
briefpapier
ontwerp
bierviltjes
kerstkaarten
posters
lamineren
geboortekaartjes
flyers
brochures
inbinden
scripties
ansichtkaarten
enveloppen
tijdschriften
lay-out
notabloks
web-design
etiketten
t-shirts
folders
kalenders
en meer...!

Moeder Aarde

www.wolwerkplaatsmoederaarde.nl

Werkplaats

Kursussen op het gebied van viltten.
Zowel een grondige scholing van het ambacht is mogelijk
als geavanceerde masterclasses in veel richtingen van de
onbegrensde mogelijkheden van vilt maken.

Winkel

Verkoop van viltbenodigdheden
Uitgebreide collectie wol -ook zelfgeverfde regenboogwol-,
wolverf, viltbenodigdheden, borduurgarens en -materialen
en boeken op velerlei gebied van de wolbewerking.

COLOFON

Dit jubileumboek kwam tot stand op initiatief van de pastoraatgroep in overleg met het kerkbestuur.

De werkgroep bestond uit:

Hans Hermans (bewerking en foto's)

Ad Janssen (archief)

Ren Lantman (algemene tekst)

Theo Moelker (foto's)

Jac Peeters (coördinatie)

Marjatta Touw (pastoraatgroep)

Jan Wetzeler (bewerking en lay out)

Verschillende parochianen leverden een bijdrage, die verwerkt zijn in deze uitgave.

De uitgave werd verzorgd door Pasklaar te Sittard.

ISBN: 978-90-77711-20-0

Sittard, december 2012

